

Adventes Vēstis

2023
OKTOBRIS
333

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Plaujas svētki un
pateicība Dievam

VĒLOS VISPIRMS
UZKLAUSĪT

Jauniešiem:
Mastergaidu nometne
“Darīt kā Jēzus darīja”

Kāpēc mums
vajadzīga
Lūgšanu
nedēļa?

Bērniem:
Līdzība par bagātnieku

Saturs:

- 04** ZIŅAS
Pateicības prieks
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Dzīvības koka lapas tautām par dziedināšanu
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Plaujas svētki un pateicība Dievam
- 08** DZEJA
Ejot ar Jēzu uz Svētību kalnu
- 09** INTERVIJA
Vēlos vispirms uz klausīt
- 12** TĒMA
Kāpēc mums vajadzīga Lūgšanu nedēļa?
- 16** PRAVIEŠU GARS
Sava brāļa sargs
- 18** VESELĪBA
Latvijas augļu karalis – ābols
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Teju nepārvarama pievilšana
- 22** JAUNIEŠIEM
Mastergaidu nometne “Darīt kā Jēzus darīja”
- 26** BĒRNIEM
Līdzība par bagātnieku

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICHA,

Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA,

Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī, mīļie lūgšanu kareivji un “Adventes Vēstu” draugi!

Kāpēc šoreiz uzruna par lūgšanu kareivjiem? Jo vēl svaigā atmiņā mums katram ir sabatskolā apgūtā Pāvila vēstule Efezas draudzei, kuras 6. nodaļā lasījām par “visiem Dieva ieročiem”. Lūgšana gan tur nav nosaukta par ieroci, bet minēta pašās saraksta beigās kā neatņemama sastāvdaļa: “[...] ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī; tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem, arī par mani, lai mana mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu sludināt evaņģēlija noslēpumu.” (Efez. 6:18, 19) Aizlūgšanas “par visiem svētajiem” redzu kā aizlūgšanas par draudzi, par mums – citam par citu un vienam par otru. Savukārt lūgšanas “arī par mani”, resp., par Pāvilu, ieraugu kā lūgšanas par mūsu sludinātājiem, evaņģēlistiem, draudzes darbiniekiem un vadītājiem. Bez lūgšanām ne mūsu pastāvēšana, ne darbs nav iespējams, turklāt Dieva Vārds māca, cik liela nozīme ir pastāvīgām un nepagurstošām lūgšanām.

Tieši lūgšanām, precīzāk – Vispasaules Adventistu lūgšanu nedēļai, kura notiks novembra sākumā, bet kurai jāgatavojas jau tagad, ir veltīts žurnāla Tēmas raksts “Kāpēc mums vajadzīga lūgšanu nedēļa?” Raksta turpinājumā atradīsiet trīs brīnišķīgas un Dieva varenību apliecinošas liecības par lūgšanu spēku.

Vēl šai numurā – intervijā ar nosaukumu “Vēlos vispirms uz klausīt” – jums būs iespēja labāk iepazīt mūsu draudzes jauno prezidentu Imantu Ģipsli. *Vārds mācītājam* jūs aizvedīs pārdomās par Plaujas svētkiem un pateicību, bet *Aktuālais jautājums* sniegs atbildi uz to, kā saprast Atklāsmes grāmatas 22:2 tekstu, kurā minētas dzīvības koka lapas tautām par dziedināšanu. Sadaļā *Pa Bībeles lappusēm* jūs gaida evaņģēlista Stīvena Bora svētruna “Teju nepārvarama pievilšana”, kas palīdz jaunām acīm palūkoties uz daudzkārt lasītiem un šķietami labi zināmiem Svēto Rakstu vārdiem. Kā aizvien – tas, protams, nav viss. Uz tikšanos “Adventes Vēstu” lappusēs!

Lai ikvienam no jums svētīga gatavošanās Lūgšanu nedēļai un svētīgs kopīgais un personiskais lūgšanu laiks!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Rudens darbi uzņem savus apgriezienus. Katram cilvēkam tie ir savi. Cits ir palāvis lietu plūdumam un dara to, kas ir katras dienas neatliekamo darbu sarakstā, bet kāds ir piegājis skrupulozi, plānodams savu, patiesībā aizdoto, laiku ļoti cītīgi – ne tikai pa dienām, bet pat pa stundām un minūtēm.

Arī Dieva Vārds apliecina, ka mūsu dienas uz šīs zemes ir limitētas jeb skaitītas: “Mūsu dzīvības laiks ir septiņdesmit gadi un, ja kāds ļoti stiprs, astoņdesmit gadi, un mūža ieguvums ir grūtums un bēdas. Tas paiet ātri, un mēs aizlidojam kā ar spārniem.” (Psalmi 90:10) Lai gan mums ir mūžīgās dzīves cerība kopā ar Radītāju, tomēr laiks, ko staigājam pa šo zemi, ir dāvana, kas dota visiem, un mūsu tiešā atbildība ir – cik gudri to izmantojam.

Labā ziņa ir tā, ka neesam atstāti vieni, staigājot pa šo zemi savās ikdienas gaitās. Debesu Tēvs dažādos veidos atgādina un iedrošina, ka mums, Viņa bērniem, pieder viss tas pats, kas pieder Viņam. Visas apsoliņumu bagātības.

Viens no tiem skan: “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu. Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet [...]” (Jeremijas 29:11–13) Dievs atklāj Savas domas un skatījumu uz mums, mūsu dzīves gājumu un mūsu cerībām uz glābšanu. Šajā Bībeles apsoliņumā ir redzama gan Dieva mīlestība, gan dievišķais miers un pestīšanas plāna piepildīšana. Tāpat šeit atklājas, ka, tāpat kā attiecībās starp cilvēkiem, arī cilvēka attiecībās ar Dievu ir divas puses – dievišķā puse un cilvēku puse. Dievs atgādina, ka Viņš vēlas būt Tas, kuru pielūdz, Tas, kurš dod mieru un glābšanu, Tas, kurš palīdz ciešanās.

Lai šo patiesību pārdomāšana mūs stiprina un iedrošina tajā pašā pelēkajā ikdienā, kurā darbs dzen darbu! Lai attiecības ar dzīvo Dievu

ik dienu palīdz nodzīvot ar svinīgu apziņu, ka esam Viņa bērni ar visām no tā izrietošajām svētībām, palīdzības realitāti un klātesamību no Viņa – mūsu brīnišķīgā Dieva! Lai ikdienā, satiekot cilvēkus draudzē un ārpus tās, ieraugām to vērtību, kādu viņos redz Debesu Tēvs – viņš vai viņa arī ir Dieva bērns! Ak, kā tad varētu mainīties un uzlaboties mūsu sarunas ikdienā! Lai mums izdodas būt par lūdzējiem, svētību saņēmējiem un devējiem, satverot un piepildot Dieva gribu mūsu dzīvē!

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

PATEICĪBAS PRIEKS

Saulainajā 16. septembra sabata pēcpusdienā Liezēres "Cērpū" pagalmā uz Pateicības dievkalpojumu sabrauca daudz ciemiņu no dažādām Latvijas draudzēm.

Dievkalpojumu vadīja Agris un Baiba Bērziņi. Tajā skanēja dziesmas un personiskas liecības. Svētrunu sacīja Vilnis Latgalis. Šajā pateicības pasākumā piedalījās vairāk nekā 100 cilvēku. Dievnamā visi atbraukušie pat nespēja satīlpt, jo sēdvietu skaits te ir ierobežots, turpretī ēdiena gan pietika visiem un pat palika pāri.

Programmas "nagla", šķiet, bija Agra un Baibas izpildītā dziesma "Zinu lūgšanas vietīnu" ar tās aizraujošo piedziedājumu: "Nāc līdz!". Žēl, ka šī dziesma netika līdz jaunajam dziesmu krājumam. Tā bija tik laba, ka to šajā pasākumā nodziedāja pat divas reizes, arī "Cērpū" nama harmonija pavadījumā, spēlējot Lidijai Neikurei.

Andris Pešelis

PATEICĪBAS PRIEKS

CĒRPŪ DIEVNAMĀ

"Teici To Kungu"

16.septembrī pl.16:00

Ja vēlies, "grozīnā" līdzī ieliec kādu vasaras pateicības piedzīvojumu vai pateicības dziesmu

Info 28358532 (Agris)

DZĪVĪBAS KOKA LAPAS TAUTĀM PAR DZIEDINĀŠANU

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Reiz kādā draudzē izraisījās debates par Atklāsmes 22:2, kur ir minētas dzīvības koka lapas tautām par dziedināšanu. Kādā ziņā tās varētu būt par dziedināšanu Jaunajā Zemē, kur vairs nebūs slīmību un ciešanu? Te vēlos piedāvāt brāļa Rodrigesa pirms vienpadsmit gadiem doto skaidrojumu.

“Tā kā pants apraksta dzīvi Jaunajā Jeruzalemē, tad pieļauju, ka te izteikta doma par dziedināšanas nepieciešamību Jaunajā Zemē. Bībeles teksts Atklāsmes grāmatā nesniedz tiešu atbildi uz šo jautājumu, tādēļ būtu nepieciešams ielūkoties arī citos tekstos.

Vispirms par lapu nozīmi Bībelē!

1. Lapas un vēl lapas. Lapām Bībelē ir gan pozitīva, gan negatīva nozīme. Koks ar zaļām lapām apzīmē skaistumu un auglību, taču koks ar nokaltušām lapām apzīmē nāvi vai neauglību. Lapu nokalšana apzīmē grēka postu augu valstī un Dieva ļaudis (Jes. 1:30; Jer. 8:13). Zaļas lapas ir auglības un dzīves labklājības simbols (Sal. pam. 11:28; Ps. 1:3), tās simbolizē pat cerību (1. Moz. 8:11). Arī kānaāniešu reliģijā koks ar kuplu lapotni simbolizēja auglību (1. Kēn. 14:23; Ec. 6:14).

Grēks postīja kokus, bet to dotās izejvielas joprojām ir lietojamas. Dažkārt lapas kalpo par medikamentiem, piemēram, vīģes koka lapas noder brūču apkopšanai.

2. Citi Bībeles panti. Atklāsmes grāmatā Jaunā Jeruzaleme tiek aprakstīta kā dārzs, kurā ir daudz ūdens un skaista augu valsts

(Atkl. 22:1–3). Dārza ilustrācija liek lasītājiem to saistīt ar Ēdenes dārza aprakstu. Abos gadījumos ir daudz ūdens un ir dzīvības koks (Atkl. 22:1, 2; 1. Moz. 2:9–11).

Stāstā par Ēdenes dārzu dzīvības koks tiešā veidā ir saistīts ar cilvēka dzīves ilgumu (1. Moz. 3:22). Kopš grēka ienākšanas cilvēkam tika liegta piekļuve šim kokam. Dzīvības koks nesimbolizē dziedināšanu.

Saikne starp kokiem, lapām un dziedināšanu rodama Ec. 47:1–12. Praviētis redzēja mazu ūdens straumīti, kas izplūda zem tempļa sliekšņa virzienā uz austrumiem. Šī straume tapa aizvien dziļāka līdz pārtapa par lielu upi, kas ieplūda Nāves jūrā, atnesot tajā dzīvību (8., 9. p.). Šīs upes krastos auga daudz koku: “[...] to lapas nevītīs [...], ik mēnešus tie atnesīs svaigus augļus, [...] to augļi noderēs barībai un to lapas dziedināšanai” (12. p.).

Gan Atklāsmes grāmatā, gan Ecēhiēla grāmatā upe izplūst no Dieva tempļa, un tās krastos augošo koku lapas nes dziedināšanu. Ecēhiēla grāmata min daudz koku, bet tur nav dzīvības koka. Lasot Atklāsmes grāmatu, šķiet, ka tur ir tikai viens koks, kurš aug abos upes krastos. Abos gadījumos mūsu skats tiek pievērsts zemes sākotnējam stāvoklim. Ecēhiēls neprecizē, kāda veida dziedināšanu nes šo koku lapas.

3. Dziedināšana un Jaunā Jeruzaleme. Apkopotā informācija ir noderīga, tomēr tā nesniedz skaidru atbildi uz mūsu jautājumu. Mēs varam apstiprināt, ka Jaunajā Jeruzalemē daba taps atjaunota tās sākotnējā skaistumā un auglībā. Lapas nekad vairs nesavītīs. Nu Dieva

ļaudīm būs piekļuve dzīvības kokam (Atkl. 2:7; 22:14). Tā lapas noderēs tautām par dziedināšanu (Atkl. 22:2). Šī dziedināšana varētu būt kaut kādā veidā saistīta ar nākamajā pantā pieminēto: “Nekas tur nebūs vairs nolādēts” (3. p.). Tā ir galējā dziedināšana, kura tiek aprakstīta Atkl. 21:4: “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” Patiesais dzīvības koks – Jēzus Kristus – dziedinās cilvēci un dabu.

Ja tas ir tā, tad sacīto var saprast šādi: “Atguvuši pieeju dzīvības kokam ilgi pazaudētajā Ēdenē, izglābtie pieaugs (Mal. 3:20) līdz pilnīgam cilvēces augumam tās sākotnējā godībā. Tiks izdzēstas pēdējās grēka lāsta pazīmes.” (E. Vaita. “*Lielā cīņā*”, 645. oriģ. lpp.).

Ļoti iespējams, ka dzīvības koka lapu baudīšana visu mūžību varētu nozīmēt arī dievkalpošanu, piemērot, ka mūsu dziedināšana ir iespējama vienīgi un tikai caur Jēzu.”

(Avots: *Adventist World*, 2012. g. janvāris)

“Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” Patiesais dzīvības koks – Jēzus Kristus – dziedinās cilvēci un dabu.

PLAUJAS SVĒTKI UN PATEICĪBA DIEVAM

Tālivaldis Vilnis –
Valmieras draudzes un
Valkas draudzes mācītājs,
LDS Mācītāju nodaļas
vadītājs

Rudens ir laiks, kad draudzēs organizējam Pļaujas svētku jeb Pateicības dievkalpojumus.

Kas tad ir Pļaujas svētki un ko mēs tajos darām?

Tie ir pateicības svētki, kuros kristīgie ļaudis pateicas Dievam par Viņa dāvāto svētību zemei un par tās nestajiem augļiem. Pļaujas svētkos cilvēki nes uz dievnamu pašu sarūpētus augļus, dārzeņus un ziedus, kurus novieto dievnamā, lai visi varētu priecāties par Dieva dāvanām. Dažreiz jau krietnu laiku pirms Pļaujas svētkiem cilvēki tiek mudināti ziedot izaudzētās dabas veltes, lai iepriecinātu sabiedrības mazturīgākos cilvēkus.

Dievs jau Vecajā Derībā aicināja Israēla tautu svinēt un pateikties par ievākto ražu: “Un tev būs šajos svētkos līdz ar saviem dēliem, savām meitām, saviem kalpiem, savām kalponēm un levītiem, kā arī ar svešiniekiem, ar bāreņiem un atraitnēm, kas dzīvo tavos vārtos, priecāties, tev būs šos svētkus svinēt septiņas dienas Tam Kungam, savam Dievam, tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs, jo Tas Kungs, tavs Dievs, tev svētīs gan visu tavu ražu, gan arī ikvienu tavu roku darbu; tāpēc tev būs no visas sirds priecāties.” (5. Moz. 16:14, 15) Dievs caur šiem svētkiem aicināja cilvēkus ieraudzīt, ka zeme, kas nes ražu un augļus, ir Dieva dāvana.

Pļaujas svētki ir vieni no vissenākajiem svētkiem. Kas raksturo Pļaujas svētkus? Tos raksturo pateicība. Senais cilvēks to izjuta daudz vairāk, nekā mēs izjūtam tagad. Tā tas vēl joprojām

ir attiecībā uz lauku darbiem tāpēc, ka rezultāts nav atkarīgs tikai no mana darba, bet arī no laika apstākļiem, piemēram, salnām, lietūs, saules, kā arī kaitēkļiem utt. Tāpēc lauksaimnieki vēl joprojām ir tādā ļoti īpašā situācijā, jo izjūt ļoti lielu vajadzību pēc Dieva, kurš vada visus dabas procesus. Lauku cilvēki, sākot darbu pavasarī, nekad nezina, kāda būs vasara, kāda izaugs raža, jo tik daudz kas nav atkarīgs no cilvēka pieliktajām pūlēm.

Varu teikt, ka arī visa mana bērnība un jaunības laiks pagāja, dzīvojot laukos. Īpaši saspringts bija laiks vasarā, kad plāvām sienu. Tad bija ļoti svarīgi, lai tajā laikā nelītu lietūs un būtu saulains. Deviņdesmitajos gados, kad sāku studēt teoloģiju, es dzīvoju laukos un mēs savā mazajā saimniecībā turējām divas govīs, jo pienu lietojām pārtikā un arī pārdevām. Tas bija tāds nozīmīgs iztikas avots. Taču tā kā teoloģiju es studēju Rīgā, tad gandrīz visu nedēļu dzīvoju pa Rīgu, pa Baznīcas ielu. Sabatā bija kalpošana draudzēs. Tā nu iznāca, ka vienīgā diena aktīvai siena vākšanai bija svētdiena, jo pirmsdien atkal turpinājās mācības. Tad es ļoti daudz lūdzu Dievu, lai Viņš dāvā labu un saulainu laiku, jo man īsā laikā bija jāsavāc siens. Atceros, ka reiz vācām sienu un nāca virsū liels pērkona negaiss. Es aizgāju tīruma malā un pielūdzu Dievu. Dievs brīnišķīgi atbildēja, un pērkons pilnībā pagāja garām. Tā es piedzīvoju daudzus Dieva brīnumus. Dievs tiešām svētīja, ka varēju sapļaut sienu laikā, kaut arī man tam bija daudz mazāk

laika nekā kaimiņiem. Tā bija Dieva svētība. Varu tikai godīgi atzīt, ka tagad, kad man vairs nav nekādas saistības ar lauksaimniecību, es tiešām vairs tik dedzīgi nelūdzu Dievu par laika apstākļiem. Tieši tie, kas darbojas lauksaimniecībā, izjūt ļoti stipru atkarību no Dieva palīdzības ikdienā laika apstākļu ziņā. Tāpēc Pļaujas svētkos galvenais, kam jāizskan, ir pateicība Dievam par visām svētībām un laika apstākļiem.

Bibelē arī daudzi teksti mūs aicina uz pateicību.

“[...] runādami cits uz citu psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs. Pateicieties vienmēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā. (Efeziešiem 5:19, 20) Te ir aicinājums pateikties vienmēr mūsu Dievam Tēvam. Ne tikai dažreiz, bet vienmēr.

Lasīju kādu ironisku stāstu par diviem draugiem, kuri reiz satikās

“Pļaujas svētkos galvenais, kam jāizskan, ir pateicība Dievam par visām svētībām un laika apstākļiem.

uz ielas pēc aptuveni mēnesi ilga pārtraukuma. Viens no viņiem izskatījās nomākts, gandrīz uz asaru robežas. Viņa draugs tam jautāja: “Ko pasaule tev ir nodarījusi, mans draugs?” Bēdīgais puisis atteica: “Ļauj man tev pastāstīt! Pirms trim nedēļām nomira mans onkulis un atstāja man četrdesmit tūkstošus dolāru.” – “Tā ir liela nauda.” – “Bet pirms divām nedēļām nomira brālēns, kuru es pat nepazīnu, un atstāja man astoņdesmit piecus tūkstošus skaidrā naudā.” Nu otrs draugs jutās pavisam apmulsis, jo tik īsā laikā iegūt tādus finanšu līdzekļus ir liela svētība. Tāpēc viņš jautāja: “Tad kādēļ tu tagad izskaties tik bēdīgs?” Tad noskumušais draugs atbildēja: “Jo šonedēļ es nesaņēmu neko!”

Stāsts ir visai ironisks, taču tā dažreiz ir realitāte, ka cilvēks pieņem visas Dieva svētības kā pašu par sevi saprotamu lietu un tās pat nenovērtē, bet tad, kad kaut kas vairs neplūst pie viņa, tad viņš kļūst ļoti dusmīgs un vīlies.

Kāpēc dažreiz ir tik grūti pateikt Dievam paldies? Tam noteikti ir visādi iemesli.

Viens no iemesliem ir tas, ka tagad lielākā daļa sabiedrības dzīvo pilsētās un viņu izdzīvošana vairs nav tik ļoti atkarīga no dabas apstākļiem, kā tas bija gadsimtus iepriekš. Agrāk cilvēki vairāk bija pie dabas, un tad bija vieglāk sajust Dieva svētības un būt pateicīgam. Tagad nopērkam pārtiku veikalā un neizjūtam lielo vajadzību pēc palīdzības.

Nākamais iemesls ir lepnums. Ir cilvēki, kas saka: “Man neviens nekad neko nav devis, es visu esmu pats caur smagu darbu paveicis.” Ar šādu attieksmi jūtam, ka mums nav nevienam jāpateicas, izņemot sevi pašu.

Vēl viena lieta, kas traucē būt pateicīgiem, ir kurnēšana un čīkstēšana. Tā vietā, lai izrādītu pateicību, būs cilvēki, kuri vienmēr atradīs par ko sūdzēties. Arī Israēla tauta nepateicās Dievam par daudzajām svētībām tuksnesī, bet kurnēja un sūdzējās.

Tāpat padomāsim, vai cilvēkiem ikdienā ir viegli pateikt paldies otram par to, ko tas ir darījis? Domāju, ka daudziem nav nekādu problēmu to

izdarīt. Taču vai vienmēr ir viegli un vai to izdarām? Mums draudzē īpaši ir jāparedz, kā cilvēki kalpo un darbojas. Piemēram, norunāt svētrunu vai novadīt sabatskolu nav nemaz tik viegli. Vai zināt, cik daudzas sagatavošanās stundas ir vajadzīgas, lai novadītu sabatskolu vai norunātu svētrunu? Tad vēl uztraukums, ko sajūtam, uzstājoties cilvēku priekšā. Cik bieži pasakām paldies par kalpošanu? Vai tikai izsakām kritiku, kad kaut kur kāds ir kļūdījies? Kāds centīgi norunāja svētrunu un jautāja kādam citam no draudzes, vai bija labi. Otrs atbildēja, ka bija jau labi, ja būtu bijušas kļūdas, tad gan pateiktu. Tātad, ja ir labi, tad nepasaka neko, bet savas domas izsaka tikai tad, kad ir kļūdas.

Vai arī ģimenes dzīvē mēs bieži pasakām paldies savam dzīvesdraugam, bērniem? Vai tā mums ir ierasta prakse? Noteikti daudziem tas tā ir! Bet diemžēl jāatzīst, ka ir cilvēki, kas vairāk ziedus nes uz kapsētu nekā dāvina saviem tuvākajiem cilvēkiem, kamēr viņi vēl ir dzīvi. Speciālisti saka, ka pateicība nav tik stipra emocija kā nožēla, tāpēc arī uz kapsētu ziedus nes vairāk. Mācīsimies ziedus dāvināt saviem mīļajiem, kamēr viņi vēl ir dzīvi!

Par ko tad varam pateikties Dievam?

1. Par daudzajām ikdienas svētībām.

Kāds mācītājs rakstīja par savu ģimeni: “Ziniet, es tiešām mīlu savu sievu. Viņa ir ļoti īpaša persona. Viņa patiesi ir svētība manā dzīvē. Viena lieta, kas patiešām ir īpaša, ir tas, ka katru vakaru viņa stāv virtuvē un saka paldies Dievam, ka mūsu izlietne ir pilna ar netīriem traukiem. Ne jau tāpēc, ka viņai nav darīt, bet tāpēc, ka pilna izlietne ar netīriem traukiem nozīmē, ka mums ir labs Dievs, kas nodrošina mūs ikdienā ar pārtiku un ūdeni.”

2. Par visiem pārbaudījumiem.

Tas nav viegli, bet katrai lietai ir sava vieta. “Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” (1. Tesalonīkiešiem 5:18)

Par visu esam pateicīgi, jo Dievs mūs māca caur pārbaudījumiem. Šajos smagajos apstākļos mēs iemācāmies būt pateicīgi un pat iet

cauri dažādiem pārbaudījumiem ar pateicības pilnu sirdi.

Arī E. Vaita mūs aicina ikdienā ievērot Dieva svētības pat daudzo grūtību un izaicinājumu vidū: “Staigājot pa dzīves ceļu, daudzi kavējas pie savām kļūdām un neveiksmēm, pie vilšanās, un viņu sirds pildās ar skumjām un mazdūšību. Mana Eiropas apmeklējuma laikā kāda māsa, kas tā bija rīkojusies un tāpēc jutās dziļi nelaimīga, rakstīja man, lūdzot kādu iedrošinošu vārdu. Pēc viņas vēstules izlasīšanas es naktī sapņoju, ka atrodos dārzā, un viens, kas, likās, bija dārza īpašnieks, mani pavadīja pa iemītajiem ceļiem. Es plūcu puķes un priecājos par to smaržu, bet šī māsa, kas gāja blakus, manu uzmanību visu laiku pievērsa neizskatīgiem ērkšķu krūmiem, kas atradās viņas ceļā. Tā jutās neapmierināta un noskumusi. Viņa negāja pa taku, sekojot vadonim, bet staigāja starp ērkšķiem un dadžiem. “Ak,” viņa sūdzējās, “cik žēl, ka ērkšķi ir sabojājuši šo skaisto dārzu!” Tad pavadonis sacīja: “Atstāj ērkšķus, jo tie tikai tevi ievaino! Plūc rozes, līlijas un nelķes!”

Vai tavā dzīvē ir bijuši gaiši brīži? Vai tu neesi piedzīvojis laikus, kad tava sirds priecīgi pukstēja, atsaucoties Dieva Garam? Vai, pāršķirstot savas dzīves atmiņas, tu neatrodi arī patīkamas lappuses? Vai Dieva apsoliņumi, līdzīgi smaržīgām puķēm, neaug abās pusēs tavai takai? Vai tu negribi atļaut, lai to skaistums un smarža tavu sirdi piepilda ar prieku? [...]

Pateicība Dievam, ka Viņš mums ir atklājis daudzas krāšņas ainas.

“Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.”

Apkoposim Viņa mīlestības svētīgos apliecinājumus, lai pastāvīgi varētu uz tiem skatīties. Lūk, Dieva Dēls, savu dievišķību ietērpis cilvēka miesā, atstāj Tēva troni, lai cilvēku varētu izglābt no sātana varas; Viņa uzvara mūsu labā, kas cilvēkiem atver Debesis, dod iespēju ieskatīties tur, kur atklājas Dieva godība. Tur kritusi cilvēce, pacelta no sabrukuma bedres, kur to bija iegrušis grēks, no jauna savienota ar bezgalīgo Dievu un ticībā mūsu Glābējam, kas izturējis dievišķo pārbaudi, ietērpta Kristus taisnībā un paaugstināta pie Viņa troņa – vai tās nav ainas, par kurām Dievs vēlas, lai mēs tās pārdomātu? [...] Kā justos māte, kas visu savu dzīvi atdevusi, lai atbalstītu bērnu intereses un sagādātu tiem palīdzību, ja viņas bērni pastāvīgi sūdzētos, ka tā tiem nevēl labu? Pieņemsim, ka bērni apšaubā viņas mīlestību – vai tas neievainotu jūtīgo sirdi? Kā justos tēvs, pret kuru tā izturētos viņa bērni? Un kā Debesu Tēvs var skatīties uz mums, ja mēs neuzticamies Viņa mīlestībai, kas Viņam likusi atdot Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai mums būtu dzīvība?” (“Ceļš pie Kristus” 117., 118. oriģ. lpp.)

3. Pateicība ir augošu kristiešu pazīme.

Mazs bērns parasti tikai saņem no pieaugušajiem visas lietas. Taču, kad viņš paaugas, tad jau pats sāk kaut ko jau palīdzēt saviem vecākiem. Tāpat mēs kā kristieši saņemam mīlestību un kalpošanu no citiem, jo esam pavisam jauni šajā ticības ceļā, bet tad jau mēs mācāmies pateicību un kalpošanu citiem cilvēkiem.

Mēs ar gadiem mācāmies katru rītu mosties ar ideju, ka šī diena man ir grandioza Dieva dāvana, kurā es varēšu satikt daudzus cilvēkus, iemācīties daudzas jaunas lietas, arī apzināties, ka šajā rītā esmu vēl dzīvs, jo daudzi cilvēki pasaulē rītu nav sagaidījuši. Tāpat katru vakaru pateikties par svētībām.

Es cilvēkiem iesaku rakstīt savu pateicību žurnālu, kur mēs ierakstām lietas, par ko esam pateicīgi. Tā mēs spējam labāk koncentrēties un skaidrāk ieraudzīt ikdienas svētības. Es katru vakaru savā pateicības žurnālā ierakstu vismaz piecas lietas, par ko šajā dienā esmu pateicīgs. Es rakstu pateicībā Dievam par lietām, kuras ir it kā pašas par sevi saprotamas, piemēram, es pateicos par to, ka varu redzēt skaisto dabu

un savus mīļos cilvēkus, ka varu dzirdēt gan putnu dziesmas, gan arī ikdienas trokšņus, jo tas nozīmē, ka man ir redze, dzirde utt.

Lasīju par kādu eksperimentu Ņujorkas Centrālajā parkā. Tur kāds cilvēks nolika sev blakus uzrakstu, ka viņš ir aklis, un tā vāca ziedojumus. Tajā dienā viņa ievāktie ziedojumi bija diezgan mazi. Nākamajā dienā viņš uzlika jau citu uzrakstu: “Ir pavasaris, bet es esmu aklis.” Tajā dienā viņš ievāca gandrīz desmit reizes vairāk ziedojumu. Tas bija tāpēc, ka cilvēki saprata, cik viņi ir laimīgi, ka var redzēt skaistos ziedus, putnus, saullēktu un saulrietu.

Tāpēc būsim pateicīgi Dievam par visām svētībām, pat par tām, kuras mums šķiet pašas par sevi saprotamas!

Kā jau sākumā rakstīju, Plaujas svētki ir pateicības laiks. Tas ir brīdis, kad vēlamies pateikt Dievam paldies par visām svētībām, īpaši par vislielāko svētību – Jēzu Kristu, mūsu Glābēju un Kungu. Mēs pateicību nepraktizējam tikai reizi gadā, bet katrā ikdienas solī izsakām pateicību mūsu Dievam, no kura nāk visas svētības, lai darītu mūs laimīgus!

Ejot ar Jēzu uz Svētību kalnu

Ejot ar Jēzu uz Svētību kalnu,
izmeklē sevi un atmet, kas ļauns,
pazūd lai sliktais kā saulītē salna,
tevi lai iemājo cilvēks jauns.

Tiecies būt līdzīga Glābējam mīlam,
lūdzot sev spēku no Jēzus – Viņš dos!
Ikdienā nenovērs skatu no Viņa,
tad Jēzus spožums spēš pārveidot.

Priecīga esi, ja Kristus dēļ lamā,
mīloša, laipna, ja palīdzēt lūdz,
pazemīga, lai raksturā tavā
Jēzus brīnišķo attēlu jūt.

Pacietīgi visas grūtības nesi,
lēnprātīga, ja netaisnais māc,
labprātīga nest iepriecu esi,
atturīga, ja kādu aprunā kāds.

Kristus miers lai sedz grūtībās tevi,
zini – Viņš tevi sargā, mīlot arvien.
Lai glābtu tevi, Draugs atdeva Sevi,
pret nāvi tavā vietā Viņš stājās viens.

Vēl uzticīgai būt novēlēt vēlos,
ši rakstura šķautne visspožāk lai mirdz,
lai neaizmirst sirds tavu Glābēju cēlo,
lai nenodod Draugu tava mazā sirds.

Lai Gara auglis tev raksturā aužas,
tad varēsi Debesu Tēvijā būt,
kur Kristāljūra ap krastmalu glaužas,
tur, Jēzus tuvumā, svētlaimi gūt.

Austra Freija

VĒLOS VISPIRMS UZKLAUSĪT

Ar jauno Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības prezidentu Imantu Ģipsli sarunājās LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja Vineta Krauliņa.

V. K.: Man gribas teikt tā – tikpat pēkšņi, cik Tu kļuvi par Latvijas draudžu savienības prezidentu, tikpat pēkšņi mēs gribam uzzināt par Tevi vairāk. Tādēļ sāksu ar vienkāršāko jautājumu – kāda bija Tava bērnība un ģimene, no kuras nāc?

I. Ģ.: Daži kongresa laikā teica, ka esmu bijis paslēpts Latgalē. Es mīlu un cienu Latgales cilvēkus un vispār – Latviju. Runājot par vecākiem, ģimeni un vidi, jāmin, ka astoņpadsmit gadus esmu nodzīvojis Vidzemes sirdī – Cēsu rajonā, ļoti skaistā vietā – Raunā, kur ir Raunas Staburags, viduslaiku pils un arī patiešām jauki cilvēki.

Es nāku no četru bērnu ģimenes un esmu jaunākais – pastarītis. Ar pārējiem man ir liela gadu starpība. Mani vecāki visu mūžu ir nostrādājuši Padomju Savienības sistēmā, tā laika kolhozā. Manai mātei Mārai bija augstākā izglītība pārtikas tehnoloģijā, un tēvs Eduards bija nodarbināts mehanizācijā – strādāja ar traktoriem un kombainiem.

Jāpiemin tas, ka liela nozīme manā ticības dzīvē bija vecmāmiņai Austrai, kura bija ticīga. Viņai somā vienmēr bija Bībele un Dziesmu grāmata, un viņa bija cilvēks, kurš man teica: “Tev, mazdēliņ, savā mūžā obligāti vajadzētu izlasīt Bībeli.”

V. K.: Tas ir brīnišķīgi un ļoti iedrošinoši visām vecmāmiņām, lai viņas zinātu, cik labs var būt tieši vecmāmiņas atstātais iespaids! Vai Tavi vecāki arī bija ticīgi?

I. Ģ.: Manā ģimenē, manuprāt, bija diezgan klasiska situācija, līdzīga daudzām tā laika ģimenēm, kad komunisma un Padomju Savienības idejas nākamajai paaudzei, manu vecāku paaudzei, bija apslāpējušas ticību Dievam. Vecvecāki bija ticīgi, un viņi savus mazbērņus mācīja ticēt Dievam, lūgt un kalpot pēc Bībeles principiem. Es teiktu, ka mani vecāki bija iebiedēti paust ticību Dievam, lai nesāņemtu apkārtējo nosodījumu, jo par ticību līdz Atmodas laikam nedrīkstēja droši runāt.

V. K.: Jā, varu iedomāties šādu situāciju. Pilsētās un lielpilsētās tas varētu būt citādi, bet laukos – tur tiešām cits par citu zina ļoti daudz. Kā Tu kļuvi par adventistu?

I. Ģ.: Centīšos līdzdalīt stāsta īso versiju. Par kristietu kļuvi, kad sāku pēc vecmāmmas mudinājuma iet svētdienas skolā savā ciematīnā. Atskatoties atpakaļ, saprotu, ka Dievs mani pamudināja meklēt Viņu – Svētais Gars darbojās. Atmodas gados pat skolotāja skolā teica: “Tagad baznīcas atkal ir atvērtas. Bērni, vai jūs nevēlētos iet svētdienas skolā?” Es tiešām vēl joprojām brīnos, kāpēc biju viens no tiem diviem bērniem, kuri pacēla roku. Iespējams, vecmāmiņas piemēra dēļ.

Stāsts par to, kā kļuvi par adventistu, ir garāks. Jautājumi par ticību manā dzīvē kļuva arvien aktuālāki, tuvojoties pusaudžu vecumam, kad saskāros ar sava lielā sapņa – kļūt par basketbolistu – realizācijas neiespējamību un lielu vilšanos. Tas notika tāpēc, ka mana veselība, izrādās, neatbilda noteiktajām prasībām. Tad Rīgā, bērnu slimnīcā, bija mani pirmie meklējumi, kad sāku šķirstīt Bībeli. Es to nesapratu un meklēju cilvēkus, kas

man to varētu paskaidrot. Tobrīd es tādus neatradu.

Nākamais posms, tā ātri pārlecot uz priekšu, bija studiju gadi. Es biju pirmā kursa students, un man bija aktuāli tie paši jautājumi. Atkal meklēju atbildes Bībelē. Mans kaimiņš nupat bija kļuvis par septītās dienas adventistu Raunas pagastā, un viņš dažādos veidos, kā jau iedzies kristietis, mani bieži uzrunāja. Viņš ielūdza mani un manu brāli uz adventistu draudzi Cēsīs, bet mēs abi vienmēr atradām aizbaidinājumus, kādēļ neiet. Bet tāds personīgais klikšķis un aicinājums notika vienu reizi, kad ciemojos šī kaimiņa – Druvja – mājās. Viņš nolika uz galda Bībeli un jautāja: “Vai zini, kas tur rakstīts?” Tad es atbildēju, ka esmu centies un lasījis, bet neko neesmu sapratis. Vēl kaimiņš jautāja, vai es zinu, ka Jēzus otrā atnākšana ir reāls notikums. Man bija šoks, jo uz to es nevarēju neko atbildēt.

Ielūgumi uz draudzi nedeļa rezultātus, jo mēs katru reizi atteicām. Tad kādu reizi kaimiņš mums piedāvāja dalību mazajā grupā. Viņš teica, ka šī grupa aizbrauks pie mana brāļa ciemos, un uzaicināja atnākt arī mani. Es apsoliu, ka atnāks, un tas kļuva par liktenīgu solījumu ne tikai man, bet arī manai topošajai sievai Elīnai. Šī mājas grupa tika noturēta pie mana brāļa Normunda mājās, un tas notika tieši Ziemassvētku laikā, kad biju atbraucis uz mājām pie vecākiem iepazīstināt viņus ar savu topošo sievu Elīnu. Tieši tad mūs pirmo reizi ielūdza uz šo mājas grupu.

Pirmajā tēmā izskanēja jautājums par Jēzus otro nākšanu no Daniēla grāmatas 2. nodaļas, mēs sēdējām, klausījāmies un bijām pārsteigti.

Nākamā epizode jau bija Rēzeknē, Rēzeknes draudzē – Bībeles studijas, kristības, kāzas. Tā esmu soli pa solītim tik daudz gadus adventistu draudzē un esmu pateicīgs Dievam par to.

V. K.: Vai vari pastāstīt par savu ģimeni, savu dzīvesbiedri kaut ko vairāk?

I. Ģ.: Mana sieva ir Dieva dāvana. Mūsu attiecības un laulības ir tiešā veidā saistītas ar septītās dienas adventistu draudzi, jo, ja nebūtu draudzes, nebūtu šo attiecību. To es minu arī pirmslaulību un laulību konsultācijās, kuras mēs abi noturam. Tas varbūt būtu plašāk pastāstāms citā reizē, bet pieminēšu, ka daudzi cilvēki vienkārši draudzējas un neizveido nekādas attiecības, un izšķiras. Elīna kopā ar mani ienāca adventistu draudzē, un Dievs aizdedzināja mūsu sirdis par adventes vēsti. Mēs šeit jūtamies kā savā ģimenē.

Elīna nāk no Latgales, es esmu no Vidzemes, un šobrīd mēs dzīvojam Kurzemē, tāpēc mums tagad veidojas plašāks redzējums par Latviju. Mums ir trīs bērni – Dievs ir bagātīgi mūs svētījis. Jēkabs ir vecākais dēls ģimenē, viņam ir 15 gadi, Rasai ir 11 gadi, un Stefanam ir 8 gadi. Mēs esam piedzīvojuši dažādus dzīves periodus, un es varu teikt, ka mūs vienmēr tur kopā Bībelē atrodamie principi par ģimeni, laulību un bērnu audzināšanu.

V. K.: Jūs abi ar sievu esat laulību konsultanti. Gribētos jautāt, vai jums pašiem izdodas savās attiecībās īstenot visus tos labos padomus, kurus jūs dodāt citiem?

I. Ģ.: Šis parasti ir klasiskais jautājums konsultantiem: “Mums neizdodas, bet vai jums izdodas?” Esmu godīgs un saku, ka mēs piedzīvojam to pašu, ko katrs laulātais pāris – dažādus dzīves posmus. Mēs esam dzīvojuši tikai divatā un dzīvojuši, kad mums bija finansiāla krīze (vai atceraties 2008. gadu?), mēs esam piedzīvojuši pirmā bērna piedzimšanas un zīdaiņa vecuma periodu. Tagad mums ir divi pusaudži, dzīvesvietas maiņa, un mēs tiešām savā dzīvē lietojam tos principus, par kuriem runājam konsultācijās. Bet, ja jāatbild, vai viss vienmēr izdodas gludi, tad teikšu – nē, jo mēs mācāmies un esam procesā.

Tomēr stabilitāti dod pārliecība, ka principi ir Dieva doti un ka tad, ja mēs tos lietosim, tad paliksim kopā un piedzīvosim pilnvērtīgu laulības un ģimenes dzīvi.

Mūsu ģimene nav ideāla, bet, kad ejam cauri tādiem pašiem izaicinājumiem kā citas ģimenes Latvijā un pasaulē, tad jāatceras – dzīvē ir dažādi posmi. Mēs, piemēram, vēl neesam piedzīvojuši tukšās ligzdas posmu, bet mēs tam gatavojamies, ejot uz priekšu. Tas jāuztver kā ceļošana, un mēs vēl neesam apceļojuši visus laulības posmus.

V. K.: Tu esi kalpojis vairākās draudzēs Latgalē. Kā Tu raksturotu šo savu kalpošanas laiku mācītāja darbā?

I. Ģ.: Es varu pateikties tām Latgales draudzēm, sevišķi Rēzeknes draudzei, kurās ienācu kā jauns, zaļš kristietis un kurās mani aicināja sākt kalpot. Pateicos rēzekniešiem, ka tieši viņi bija tā draudze, kurā mācījos kalpot par mācītāju, pieļaujot arī savas kļūdas. Bet mums bija un ir veiksmīga sadarbība.

Es vairāk nodarbojos ar to, par ko Elena Vaita raksta, ka mācītājam ir jānodarbojas – ne tikai ar svētrunu runāšanu, bet ar svēto sagatavošanu kalpošanas darbam. Tāpat tas ietver nodaļu kalpotāju darbu un tamlīdzīgas lietas, kā arī mazās grupas. Ir grūti atcerēties visu, kas darīts, kas apgūts kopā – tās ir dažnedažādas kalpošanas.

Bija arī semināru vadīšana par laulības tēmām kopā Līdiju Neikuri, kura tagad kara dēļ kalpo Latvijā. Līdijas vadītos seminārus ļoti labprāt klausās un uzņem arī citās Latvijas pilsētās, jo viņa ir no Ukrainas.

Esmu kalpojis arī cietumu kalpošanā Latgales cietumos, Jēkabpilī un Daugavpilī ir divi cietumi. Tos es apmeklēju līdz šim brīdim un kalpoju arī attālināti, kad ieslodzītajiem ir tāda iespēja.

Vēl ir konsultācijas – pirmslaulību, laulību, Bībeles stundas. Veiksme bija arī sadarbības ar Rēzeknes pilsētas domi, Sociālo dienestu un Izglītības pārvaldi, esmu viņiem pateicīgs par sadarbību un cieņu.

V. K.: Draudzē ir gan konservatīvu, gan liberālu uzskatu cilvēki, un atsevišķos jautājumos viņu domas atšķiras. Vai Tu pats esi

drīzāk konservatīvs vai liberāls? Kā Tu redzi iespēju atrast kopsaucēju starp šīm abām grupām?

I. Ģ.: Šis ir liels jautājums, jo cilvēki draudzē ir dažādi. Tevis minētais ir viens no veidiem, kā varam klasificēt draudzes locekļus. Šis jautājums bieži tiek uzdots, jo cilvēki grib uzzināt, vai otrs ir uzskatos līdzīgs viņam pašam vai tomēr atšķirīgs.

Teoloģiski saukt sevi par liberālu ir bīstami, jo liberāls ir cilvēks, kas nepieņem, piemēram, kādu Bībeles pamatmācību. Bet es noprotu, kādā kontekstā šie jautājumi tiek uzdoti, tāpēc gribētu uzdot pretjautājumu – kādā veidā jūs paši sevi definējat, vai jūs esat konservatīvi vai liberāli?

Mēs redzam, ka draudzē ir vēl dažādas citas grupas, piemēram, vecuma grupas. Vecāka gadagājuma cilvēku skats uz adventistu vai kristiešu tradīcijām draudzē būs nedaudz citādāks nekā to cilvēku skatījums, kuri ir nupat ienākuši draudzē. Tāpēc es drīzāk izvēlos šajā ziņā skatīties uz ticības mēru. Ir dažāds ticības mērs cilvēkam, kurš tikko ir ienācis draudzē, un tam, kurš draudzē ir jau ilgi. Mums katram ir savi izaicinājumi. Tie, kuri draudzē ir ilgi, ir pieraduši pie draudzes tradīcijām atšķirībā no tikko ienākušajiem, kuri vēl nesaprot, kāpēc kaut kas jādara tieši tā, kāpēc jāgērbjas vai arī jādzied konkrētā veidā. Tāpēc es aicinātu draudzi Latvijā būt ļoti piesardzīgiem un uzmanīgiem, nodalot, kurš ir liberāls un kurš ir konservatīvs, jo ir jāņem vērā vecuma grupas, izglītības kategorijas, dzimums u.c. nosacījumi. Es pats sevi necentīšos definēt, jo mana kalpošana ir būt kā Pāvilam – pieņemt un saprast visus un tuvināt Jēzum Kristum.

Ja ir runa par konkrētām mācībām vai adventistu draudzes nostāju, tad tā ir cita lieta – mēs par to kā draudzes vadītāji un mācītāji vienmēr iestājamies. Es domāju, ka mums vairāk ir jāskatās uz to, cik mēs katrs esam unikāli, nevis atšķirīgi, ar kādām Svētā Gara dāvanām esam apdāvināti. Apustuļi gribēja atstumt no Jēzus bērņus, jo viņi neuzskatīja, ka šī grupa ir cienīga uztvert Jēzu nopietni. Tāpēc ir jābūt uzmanīgiem, un es aicinu uz cieņpilnu attieksmi šajā jautājumā un uz to, lai mācītos sadarbīties.

V. K.: Vai Tev pašam jau ir radusies kāda vīzija vai plāns nākotnei? Ko Tu vēlētos sasniegt vai panākt, vai uzlabot tieši Latvijas draudžu savienībā?

I. Ģ.: Viena lieta ir savstarpēja sadarbība, jo mēs dažkārt pārāk daudz skatāmies uz to, cik ļoti atšķiramies cits no cita. Mēs redzam, ka ir vajadzīga draudžu stiprināšana, jo ir pilsētas, kurās vēl joprojām nav draudzes. Svarīga ir arī jaunu draudžu veidošana un, protams, jaunu mācītāju apmācīšana, kas šobrīd, paldies Dievam, notiek. Ir dažādas mācību programmas – gan augstākās izglītības iestādēs, gan arī praktiskā veidā – mentorings jeb darbaudzināšana un programmas, kas tiek piedāvātas. Protams, man uzreiz ir grūti pateikt pilnu stratēģisko plānu, jo to izstrādās mūsu komanda. Šis kalpošanas sākums ir jauns priekš manis, un es mācos iedziļināties Latvijas draudzēs.

V. K.: Kā Tu varētu sevi raksturot trijos vārdos?

I. Ģ.: Šis ir vissarežģītākais jautājums, jo pašam sevi raksturot un būt objektīvam ir visgrūtāk. Es paskatīšos uz centieniem, kurp eju. Man ir vēlme mācīties un augt (tas ir viens no punktiem manā lūgšanu sarakstā). Vecāki ir man iemācījuši darba mīlestību un paaugstinātu atbildības sajūtu. Citreiz tas ir labi, ja runājam tieši par darba kolektīvu, kalpošanas darbā tas, iespējams, ne vienmēr nāk par labu veselībai un ģimenei, bet man ir paaugstināta atbildības sajūta par to, kas uzticēts. Vēl man ir vēlme sadarboties un nešķirot cilvēkus, pazemībā uzklaušīt. Domāju, ka laulību konsultāciju kalpošanas pienākumi manī šo kvalitāti – vispirms uzklaušīt – ir attīstījuši. Vispirms uzklaušīt un tad izdarīt secinājumus, lai palīdzētu.

V. K.: Kā pirmo Tu minēji vēlēšanos mācīties un augt. Vai vari pastāstīt, kāda ir Tava izglītība?

I. Ģ.: Es studēju Rēzeknes tehnoloģiju akadēmijā par datorspeciālistu, esmu inženieris-programmētājs, un augstāko izglītību ieguvu datorzinātnēs. Kad tiku aicināts kļūt par mācītāju, es centos iegūt teoloģisko izglītību – kādu periodu mācījos Latvijas Universitātē un Ņūboldas teoloģijas attālinātajā programmā. Šobrīd es intensīvajā

programmā vēlos iegūt maģistra grādu teoloģijā. Man ir liels prieks, ka varu studēt kopā ar saviem kolēģiem un aktīvākajiem draudzes locekļiem no Latvijas gan bakalaura teoloģijas studiju grupā, gan maģistra grāda studiju grupā.

V. K.: Paldies par sarunu! Lai Dievs Tevi svētī jaunajos pienākumos un aizvien dāvā kalpošanas prieku, neizsīkstošu enerģiju un visu to, kas Tev šai atbildīgajā amatā būs nepieciešams! Lai Tevi pavada vārdi no Salamana pamācībām 16:3 “Uztici Tam Kungam savus darbus, tad tavi nodomi sekmēsies.”!

Kāpēc mums vajadzīga Lūgšanu nedēļa?

Vineta Krauliņa –
LDS Komunikācijas
nodaļas vadītāja

Jau pavisam drīz, no 4. līdz 11. novembrim, visas pasaules adventistu draudzēs norisināsies īpašs notikums – Lūgšanu nedēļa. Kāpēc tā mums vajadzīga? Kāpēc kopīgām lūgšanām ir tik liela nozīme? Vai šai nedēļai ir īpaši jāgatavojas?

Cakarijas grāmata mums atklāj kādu ainu, ļaujot ieskatīties Debesu notikumos.

“Un Tas Kungs man ļāva redzēt augsto priesteri Jozuu stāvam Tā Kunga eņģeļa priekšā, un sātans stāvēja viņam līdzās pa labi, lai viņu apsūdzētu. Un Tā Kunga eņģelis teica sātanam: Tas Kungs lai norāj tevi, sātan! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt Tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale? Bet Jozuam bija mugurā netīras drēbes, kad viņš stāvēja eņģeļa priekšā. Un eņģelis sacīja tiem, kas stāvēja viņa priekšā: novelciet viņam netīrās drēbes! – bet Jozuam tas sacīja: redzi, es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!”

(Cakarijas 3:1–4)

Šie panti atklāj, ka mums ir kāds ienaidnieks, kurš katru no mums apsūdz Dieva Tēva priekšā par grēkiem un kļūdām. Mēs paši, būdami grēcīgi cilvēki, varbūt nemaz daudz ko sevi nepamanām un neievērojam, ja kaut kas nav darīts pilnīgi pareizi un taisni, mēs mēdzam sevi attaisnot vai arī uz daudz ko skatīties kā uz maznozīmīgu un

mazsvarīgu. Taču mūsu pretinieks velns, kurš pats ir bijis Dieva svētuma tuvumā un kurš arī Svētos Rakstus ir izpētījis un atceras labāk par mums, ļoti labi spēj pamanīt mūsu kļūdišanos un novirzišanos no Svētā Vārda standartiem.

Dievs uz mūsu kļūdām noskatās ar dievišķu mīlestību un lēnprātību, gatavs “novilkt” mūsu grēka aptraipītās drēbes un piedot mūsu kļūdas un trūkumus, kad Viņam to lūdzam. Jāņa 3:17 teikts: **“Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.”**

Lūgšanu nedēļa ir brīnišķīga, mums dota iespēja gada nogalē – pirms sākam priecāties par šajā gadā piedzīvotajām Dieva svētībām, nākt kopīgi kā Dieva bērnu ģimenei Viņa troņa priekšā, pārbaudīt savu sirdi un savas attiecības ar Viņu un visiem mūsu līdzcilvēkiem un lūgt, lai Viņš mūs atbrīvo no mūsu netīrajām drēbēm.

Pagājušajā semestrī, mācoties Pāvila vēstuli efeziešiem, man atklājās kāds jauns, ļoti būtisks

Dievs uz mūsu kļūdām noskatās ar dievišķu mīlestību un lēnprātību, gatavs “novilkt” mūsu grēka aptraipītās drēbes un piedot mūsu kļūdas un trūkumus, kad Viņam to lūdzam.

akcents – **“Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šis tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.”** (Efez. 6:12) No šeit sacītā redzam, ka pret mums karo vesela organizēta ienaidnieka armija: 1) valdības un varas, 2) tumsības pasaules valdnieki, 3) ļaunie gari pasaules telpā.

Vai nav tā, ka tad, kad baudām Debesu Tēva svētības, ārā spīd saule un debesis ir zilas, kad dzīve rit pa ierastajām sliekšņiem, tad kaut kā paslīd garām šī lielā, neredzamā kaujas aina, kurā, gribot vai negribot, visi esam ierauti? Vai bieži negadās tā, ka vēl joprojām grēkojam, pieļaujam vienas un tās pašas kļūdas atkal un atkal un tieši tādā veidā dodam ienaidniekam izdevību mums tuvoties un uzbrukt, kaut arī Dieva Vārds mūs aicina nemītīgi mainīties, labot savas kļūdas un rakstura trūkumus?

Taču Dievs mums var palīdzēt – ar nosacījumu, ka mēs savas kļūdas nožēlojam (skat. 1. Jāņa 1:9).

“Simani, Simani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgrieziesies, tad stiprini savus brāļus!” (Lūkas 22:31, 32) Šis ir ļoti svarīgs Bībeles pants, kas var mums labāk atklāt garīgo cīņu par cilvēku dvēselēm. Kristus šeit runā ar Pēteri, bet lieto daudzskaitļa formu – “jūs sijāt”. Tas nozīmē, ka Pēterim sacītāis attiecas arī uz pārējiem mācekļiem, un tas nozīmē, ka tas attiecas arī uz mums.

Kā tad notiek šis sijāšanas process?

Parasti sietam cauri izsijājas tas, kas ir mazs un sīks, bet lielos gabalus nevar izsijāt. Ja mūsu garīgā dzīve ir spontāna, haotiska, nesakārtota, tad mūsu "sīkā ticība" varētu tikt ienaidnieka izsijāta, ja vien mūsu Augstais Priesteris Jēzus Kristus neaizlūgtu par mums Debesu svētnīcā. Diemžēl sātānam izdevās "izsijāt" vienu no divpadsmit Jēzus mācekļiem – Jūdu. Viņš bija visu redzējis, stāvējis blakus godības Kēniņam, pieredzējis visus dziedināšanas brīnumus, vairākkārtējas augšāmcelšanās un Jēzus spēku un mīlestību, tomēr redzēdams nebija redzējis un dzirdēdams nebija dzirdējis.

Vai ap mums nav tādu cilvēku, kuri dzirdēdami nedzird un redzēdami neredz?

Vispasaules Adventistu lūgšanu nedēļa ir īpašām lūgšanām paredzēta nedēļa, tāpēc lūgsim, lai Dievs jau laicīgi uzrāda dvēseles, par kurām mums jālūdz! Veidosim un papildināsim savus lūgšanu sarakstus! Meklēsim piemērotus apsoliņumus, lai jau ar pirmo Lūgšanu nedēļas dienu esam pilnīgi gatavi doties lūgšanu cīņā!

Kāds tas ir iedrošinājums, ka Kungs pats lūdz Tēva priekšā par mums, mūsu dvēseli, problēmām, cīņām un kārdinājumiem! **"Es lūdzu par viņiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi."** (Jāņa 17:9)

Tāpat kā Jēzus lūdza par Pēteri – **"Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezies, tad stiprini savus brāļus!"** (Lūk. 22:32) –, tāpat, zinot, ka mums ik dienas ir vajadzīga atjaunota sirds un atjaunotas attiecības ar Dievu, Jēzus aicina mūs katru atgriezties un tad stiprināt citam citu.

"Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos.

Un, kad tu atgriezies, tad stiprini savus brāļus!"

(Lūk. 22:32)"

Daniēla grāmatas 3. nodaļa mums atklāj, kādā veidā Daniēls griežās pie Dieva: **"Es griežos tad pie Dieva Tā Kunga, vērsu pret Viņu savu vaigu, Viņu lūgdams un nemītīgi piesaukdams, gavēdams un tērpies sēru drānās un sēdēdams pelnos. Es pielūdzu To Kungu, savu Dievu, un izsūdēju savus grēkus, sacīdams: ak, Kungs, Tu lielais un bijājamais Dievs, kas uzturi Savu derību un parādi Savu žēlastību tiem, kas Tevi mīl un pilda Tavus baušļus! Mēs grēkojam un darījām netaisnību, mēs bijām bezdievīgi un nepaklausīgi un atkāpāmies no Taviem baušļiem un likumiem; Bet Tā Kunga, mūsu Dieva, rokā ir žēlastība un piedošana, kaut gan mēs esam bijuši Viņam nepaklausīgi un neklausījām Tā Kunga, sava Dieva, balsi un nepildījām savās dzīves gaitās Viņa baušļus, ko Viņš mums devis caur Saviem kalpiem, praviešiem."** (Dan. 9:3–5, 9)

Šeit mēs redzam, kādā veidā Daniēls vērsās pie Dieva – "tērpies sēru drānās un sēdēdams pelnos". Tas nenozīmē tikai ārēju formu vai ārēji izrādītu nožēlu. Sēru drēbes un pelni ir simbols tam, cik patiesi un dziļi mums Dieva priekšā jānožēlo savas kļūdas – kā sērojot par mirušu tuvinieku, apzinoties, cik Dievam katrs grēks ir pretīgs. Vienīgais, kurš uz šīs zemes jebkad ir bijis bez grēka, ir Jēzus Kristus. Daniēls lūdz un saka: "[...] mēs bijām bezdievīgi un nepaklausīgi [...]" Cik bieži mēs nākam pie Dieva ar savu garo lūgumu sarakstu un cik bieži ar savu patieso nožēlu?

Lūgšanu nedēļa ir arī ļoti labs laiks, lai varētu sakopot domas un koncentrēt uzmanību uz tādiem svarīgiem mūsu dzīves aspektiem, kuros ikdienas steigā varbūt pietrūkusi ticība. Jā, mēs esam lūguši, esam cerējuši, esam ticējuši, bet nu ir laiks nākt kopā ar brāļiem un māsām un pieaugošā, dinamiskā ticības spēkā nest to pašu svarīgāko vēlreiz Debesu Tēva troņa priekšā šajā īpašajā, lūgšanām nodalītajā nedēļā! **"Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā."** (Ebr. 11:6) Lai mēs tādas īpašas Dieva atbildes saņemtu, tad vispirms jau mums pēc tām jāilgojas,

"Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos. Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū."

Mateja 18:19, 20

jātic un jau iepriekš, pirms esam tās saņēmuši, jāpriecājas gaidīšanas priekā.

Kas gan ir tik īpašs šai vienai nedēļai atšķirībā no visām citām gada nedēļām, kurās taču mēs arī lūdzam Dievu un pienesam Viņam savas lūgšanu vajadzības? Atbildi varam atrast Mateja 18:19, 20: **"Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos. Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū."**

"Ja divi ir vienā prātā!"

Iedomāsimies ugunsgrāvu ar daudzām kvēlojošām oglītēm tā pamatnē. Tur ir liesmas, pamatīgs karstums un svelme! Bet, ja deg tikai daži žagariņi un tie paši nav kārtīgi izžuvuši, tad liesmiņa būs vāja un augšup celsies dūmi vien.

Šajā Lūgšanu nedēļā mēs esam kā tā lielā vispasaules lūdzēju ugunsgrāva liesmas. Mūsu katra lūgšanas savijas kopā ar citām brāļu un māsu lūgšanām, un nu vairs nav "divi vai trīs", bet nu ir divi miljoni vai trīs miljoni, vai desmitiem miljonu lūdzēju kopā!

Tas ir patiesi unikāls piedzīvojums, tā ir unikāla pieredze un tā ir arī unikāla iespēja, kurā visi esam aicināti piedalīties.

Lai Dievs mūs katru vada un īpaši svētī!

ILZE JAUNZEMA NO CĒSU "SADRAUDZĪBAS" DRAUDZES:

"Kad redzu Tavas debesis un Tavu zemi, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis, – kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?" (Ps. 8: 4, 5)

Jā, kas gan ir cilvēks?... Kad man lūdza pirmajā liecību grāmatā "Kurš liek ziedēt ābelēm?" uzrakstīt par saviem piedzīvojumiem kopā ar Dievu, nodomāju: "Ko nu es, tāda sīka vienība. Labāk klusi palikšu maliņā." Bet tad nāca pamudinājums: "Dievs taču tavā dzīvē ir tik daudz brīnišķu darbu paveicis! Vai tu drīksti klusēt?" Vai mēs drīkstam klusēt, vai drīkstam turēt sveci zem pūra? Mūsu liecības taču var kalpot par uzmundrinājumu, par stiprinājumu un iedrošinājumu citiem!

Kad pēc tik brīnumainiem, cilvēka prātam neaptveramiem mūsu Radītāja darbiem manā dzīvē liku pirmos soļus ceļā pie mūsu visuvarenā Dieva, sāku lūgt par saviem mīļajiem un tuvajiem, par draugiem un paziņām, īpaši par savu dēlu. Kāri lasīju garīgo literatūru un kādā no Elenas Vaitas grāmatām atradu stāstu par māti, kura gadiem lūdza par savu dēlu. Tā nu es arī savās sarunās ar Dievu teicu, ka tāpat, kā tā māte lūdza par savu dēlu, es lūdzu par savējo.

Gadiem lūdzu. Neatlaidīgi. Bet vai gan ienaidnieks savus gūstekņus tik viegli atlaiž? Sākumā dēls nāca uz kādiem dievkalpojumiem. Taču, atgriežoties mājās, saņēma pārmetumus par iešanu pie "sektantiem".

Turpināju lūgt, piesaucot mūsu Debesu Tēva apsolījumus. Ak, kādiem milzīgiem sarežģījumiem, sāpīgiem pārbaudījumiem, šķietami nepārvaramām grūtībām un rakstura slīpēšanai nācās iziet cauri! Dažu brīdi likās, ka sliktāk vairs nevar būt. Lūdzu un domāju, kā gan cilvēks, kas strādā nedēļas nogalēs, vadot dažādus pasākumus, izklaidējot cilvēkus ar mūziku, varēs no tā visa izrauties, kā varēs iziet no tā, ko pasaule tik augstu vērtē. Publika manu dēlu mīlēja un slavēja, teica, ka viņš izjūtot cilvēku vēlmes un noskaņojumu. Mans dēls

bija kā ierauts pasaules krāšņajā, virmojošajā virpulī.

Taču tad viņa domāšana sāka mainīties. Viņam sāka riebties darbs izklaides industrijā. Bet vai ir viegli no tā visa atsacīties, aiziet prom? Vai, ticības ceļu tikko uzsākot, ir viegli visu savu dzīvi un vajadzības uzticēt mūsu vienīgajam, dzīvajam Dievam? Vai mēs paši varam atvērt savas acis, prātu un sirdi, vai varam to visu paveikt savā spēkā? Nē, mēs paši to nespējam, nekādā ziņā nē!

Joprojām nākas sastapties ar kārdinājumiem. Kāds piezvana un lūdz, lai dēls novada pasākumu. Taču tad atskan atbilde: "Man vairs nav aparatūras, un sestdienā ir mans sabats – diena kopā ar Dievu."

Vēl jau gan jānoiet kāds ceļa posms līdz kristībām, bet to visu atkal lūgšanās lieku Dieva rokās un ticu, ka Debesu Tēvs vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām Sev vien zināmā laikā un veidā. Jo mūsu Radītājs vislabāk zina, kas mums katram un kad vajadzīgs.

Tā nu es varu teikt, lai stiprinātu ikvienu, – nekad nepagurstiet lūgšanu cīņās, lūdziet spēku no mūsu Spēka Avota! Nepagurstiet pat tad, kad šķiet, ka tas nav iespējams, jo "Vai Tam Kungam kaut kas būtu neiespējams?" (1. Moz. 18:14) Nepagurstiet pat tad, kad šķiet, ka Dievs kavējas ar atbildi, jo Viņš jau nekad nesasteidz un nekad nenokavē! Nepagurstiet pat tad, kad kāds jums ausīs čukst, ka esat nožēlojams, slikts, grēcīgs, nepareizs, necienīgs iet pie mūsu Kunga un no Viņa ko lūgt! Grūtību un izmisuma brīžos atcerieties šo brīnišķo apsolījumu, kas ir izteikts mums katram: "Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību." (Jer. 31:3) Nepagurstiet pat tad, kad asaras tek straumēm, kad ir neizsakāms izmisums, kad spārni nolaidušies un kad šķiet, ka nevienu vārdu vairs nevar dabūt pār lūpām! Nepagurstiet, jo lūgšanas ir viens no visspēcīgākajiem Dieva ieročiem, ko Viņš, mūsu spēcīgais Glābējs, ir mums devis!

Iekārtojiet Lūgšanu kladītes, ierakstiet tur visus, par kuriem lūdzat, savu ģimeni, draudzes ģimeni, draugus, kolēģus, kaimiņus, paziņas, arī tos, ar kuriem neveidojas attiecības tā, kā būtu gribējies! Lūdziet, lai tas veidojas par

visvērtīgāko ieradumu jūsu dzīvē! Tādu lūgšanu kalpošanu mums Pestītājs ir uzticējis un uz to aicinājis: "Piesauc Mani, tad Es tev atbildēšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev vēl nebija zināmas." (Jer. 33:3) Vēl šis tik ļoti mīļais pants, kas ir tik dziļš un tik daudz izsaka: "Esiet priecīgi vienumēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu! Par visu esiet pateicīgi!" (1. Tes. 5:15–17)

Pateicība un slava, kas izteikta mūsu ķēniņu Ķēniņam un kungu Kungam, arī ir kā balzams dvēselei!

KARLS OZOLIŅŠ NO RĪGAS 4. DRAUDZES:

Esmu dzimis Igaunijā, mamma ir adventiste. Kad man bija pusotrs gadiņš, mēs pārcēlāmies dzīvot uz Kazahstānu, pilsētu Čimkentu. Dzīvoju tur līdz 13,5 gadu vecumam. Sestdienās gājām uz dievkalpojumiem, piektdienās bija draudzes kora mēģinājumi, kurus arī ar mammu apmeklējām.

Kad man bija trīspadsmit ar pusi gadu, aizbraucām uz Vāciju apciemot radus un tur arī palikām. Labi nepratu vācu valodu, mācījos internātskolā. Tas bija laiks, kad pametu Dievu. Skumji, bet tā notika.

Tomēr patiesība par sabatu man nelika mieru, ejot cauri visām dzīves nedienām, un es reizēm sāku apmeklēt adventistu dievnamu Bendorfā. Tā kā strādāju par šoferi, man bieži nācās pavadīt sabatu pie automašīnas stūres. Daudzkārt mani mocīja sirdsapziņa, sapratu, ka grēkoju.

Kādu dienu, braucot ar auto, sajutu, ka jāapstājas. Iekšējā balss to atkārtoja vairākas reizes. Paklausīju, apstājos, pārbaudīju mašīnu un tikai tad izbraucu atpakaļ uz šosejas. Pēc dažiem kilometriem ieraudzīju smagu avāriju. Izrādījās, ka tā notikusi pirms aptuveni 10–15 minūtēm, tieši tajā laikā, kad man būtu bijis jābrauc garām šai vietai. Pēc šī gadījuma es bieži sāku domāt par Dieva klātbūtni savā dzīvē. Sabatā sāku apmeklēt draudzi, bet, ja kādā sestdienā bija jāstrādā, es diemžēl strādāju.

Tad sanāca tā, ka 2020. gada augustā man bija jābrauc uz Latviju, lai pārvestu draudzes māsu Valentīnu ar visu iedzīvi no Vācijas uz Zilokalnu

Valmieras novadā. Biju tajā laikā ļoti noguris pēc ilgstošiem, smagiem reisiem un vēl arī aizņemts ar darbiem, bet nācās piekrist.

Garajā ceļā uz Latviju māsa Valentīna man lasīja Bībeli, dalījās savā pieredzē un pārlicības pilnā balsī teica: "Pat ja akmeņi kritīs, es sestdienās nestrādāšu!" Šie vārdi mani gan pārsteidza, gan iedvesmoja. Kopš tā laika es mēģināju atlikt visus savus darbus sestdienās. Ja pa ceļam nācās kur aizkavēties, tad apstājos atpūsties parkingā uz trases. Pēc šīs nozīmīgās tikšanās laika gaitā nolēmu, ka gribu kristīties, un sāku par to runāt ar savu māti.

Kādā sabatā nokļuvu vienā Vācijas adventistu draudzē uz dievkalpojumu. Tur piedzīvoju šoku – tika dziedātas kristiešiem nepiedienīgas dziesmas. Negribas pat pieminēt. Tad noteikti nolēmu kristīties, bet ne Vācijā. Māte ieteica piezvanīt mātai Valentīnai no Latvijas, kura ceļoja kopā ar mums. Savukārt Valentīna man ieteica sazināties ar savu labu draudzeni – māsu no Rīgas 4. draudzes, lai varētu atrast sludinātāju, kurš būtu atsaucīgs veikt Bībeles stundu apmācības *Whatsappā*.

Drīz vien šī māsa jau bija vienojusies par Bībeles stundām ar draudzes sludinātāju Vitāliju Dokuku. Rezultātā sagatavošanās nodarbības kristībām izgāju *Whatsappā*. Tās sākās marta beigās, un kristības notika jau augusta beigās – jūrā pie Saulkrastiem.

Pateicos Dievam, ka Viņš uzturēja mani visus šos gadus! Es beidzot apzinājos, ka Dievs bija man blakus, kad es novērsos no Viņa. Braucot ceļā, bieži vien dungoju šādu dziesmu: "Dzīves jūrā, cīnoties ar viļņiem,/ Dievs, es biju nopietni noguris līdz nāvei./ Te briesmīgais vilnis man pretī nesas, / te es uztriecos zemūdens akmenim..."

Pieminēšu gadījumu, kas notika tieši pirms kristībām. Kad mēs ar radiniekiem braucām no Vācijas uz manām kristībām Latvijā, tad Lietuvā uz trases gaišā dienas laikā mums taisnā ceļa posmā nesās virsū liela kravas mašīna. Tas, ka mūsu automašīnas nesaskrējās un neavarēja, bija Dieva brīnums! Es bailēs iekliedzoz no gaidāmajām

šausmām. Ļaunais gribēja mūs nogalināt, bet Dieva eņģeļi to visu novērsa. Beigās mamma klusi noelsās: "Slava Dievam!"

Esmu pateicīgs Dievam par manas mātes lūgšanām un visiem tiem mīļajiem cilvēkiem, kas par mani lūdza Vācijā, Igaunijā, Kazahstānā un arī Latvijā.

RIMARS RENTOVČS NO LIEPĀJAS DRAUDZES:

Par Dievu man stāstīja jau vecmāmiņa, kura bija ticīga. Par Dieva esamību man lielas šaubas nav bijušas, bet šķita, ka tas īsti neattiecas uz mani. Arī mana māsa pieder draudzei un ir liecinājusi par savu ticību, tas viss ir atstājis savus nospiedumus arī manā ticības ceļā.

Tomēr ilgi mans dzīvesveids un virziens liecināja, ka Dievu es personīgi nepazīstu. Tagad, atskatoties uz notikumiem manā dzīvē, varu teikt, ka ir lietas, kas notikušas ar Dieva ziņu, lai Viņš mani tuvinātu Sev un raisītu manī ticību. Kad man bija problēmas ar alkoholu, Dievs deva tik daudz darba pienākumu, turklāt saslima arī darba kolēģis, un viss bija jāpaspēj man pašam, ka alkoholam vienkārši neatlika laika. Smēķēšanu nācās atstāt veselības problēmu dēļ, gaidot uz operāciju, guļošs nemaz nevaru pasmēķēt. Šī vēlme arī tika atņemta nost kā ar roku. Tikai tagad saprotu, ka tas bija veids, kā Dievs darbojās manā dzīvē. Pēc šiem notikumiem sāku lasīt Bībeli. Bībele mašīnas cimdu nodalījumā man bija jau sen, gluži kā talismans tā desmit gadus bija braukusi man līdzī mašīnā. Tagad sāku to vērt valā un lasīt. Protams, sākumā tas nevedās viegli, bet pakāpeniski, soli pa solim, to darīju, tad arī sāku apmeklēt draudzes dievkalpojumus. Vecmāmiņas un māsas liecības dēļ zināju, ka jāapmeklē adventistu draudze. Tā, lēnām, lasot Bībeli, iepazīstot Dievu un draudzi, nonācu līdz lēmumam par kristībām. Šobrīd ar prieku pateicos, ka Dievs mani ir vadījis un izglābis un ka varu Viņam kalpot!

Septītās dienas adventistu
Vispasaules lūgšanu nedēļas
lasījumi

"Jūs būsiet Viņa liecinieki"

Elena Vaita

SAVA BRĀĻA SARGS

1855. gada 20. novembrī lūgšanas laikā pēkšņi un spēcīgi pār mani nāca Kunga Gars, un es redzēju atklāsmi. Man rādīja, ka Kunga Gars draudzē izdziest. Kunga kalpi par daudz ir paļāvušies uz pierādījumu stiprumu, un viņiem nav stipras uzticības Dievam, kurai bija jābūt. Redzēju, ka patiesības pierādījumi vien neaizkustinās dvēseles nostāties ar atlikušajiem, jo šī patiesība ir nepopulāra. Patiesībai jābūt Dieva kalpu dvēselēs. Engēlis teica: “Viņiem tā jāsaņem tieši no godības, jānes savās krūtīs un ar dvēseles siltumu un nopietnību jāizlej pār tiem, kas klausās.” Daži, kas ir apzinīgi, ir gatavi izšķirties pierādījumu iespaida dēļ, bet daudzus tikai ar patiesības teoriju ir neiespējami aizkustināt.

Es redzēju, ka ienaidnieks darbojas, lai iznīcinātu dvēseles. Cīnītāju rindās ir ienācis pašpaaugstināšanās gars, bet vajag vairāk pazemības. Vēstnešu vidū pārāk izplatīts neatkarības gars. Tas jāatstāj, un Dieva kalpiem jāspiežas kopā. Ir pārāk daudz tāda gara, kas jautā: “Vai tad es esmu sava brāļa sargs?” (1. Moz. 4:9). Engēlis teica: “Patiesi, tu esi sava brāļa sargs. Tev jābūt nomodā un jā rūpējas par savu brāli, jāinteresējas par viņa labklājību, jābūt pret viņu laipnam un mīlestības pilnam. Spiedieties kopā! Spiedieties kopā!” Dievs ir paredzējis, ka cilvēkam jābūt augstsirdīgam un godīgam, bez izlikšanās, pazemīgam, lēnprātīgam un vienkāršam. Tie ir Debesu pamatlūkumi, Dievs tā pavēlējis. Bet nabaga vājais cilvēks ir izdomājis kaut ko citu – sekot savam ceļam un rūpīgi ievērot pašam savas intereses.

Es jautāju engēlim, kāpēc vienkāršība ir izslēgta no draudzes un kāpēc ir ienākusi paaugstināšanās un

lepnums. Redzēju, ka šī iemesla dēļ mēs gandrīz esam atstāti ienaidnieka rokās. Engēlis teica: “Skaties, un tu redzēsi, ka pārsvarā valda šīs jūtas: “Vai tad es esmu sava brāļa sargs?” Atkal engēlis sacīja: “Tu esi sava brāļa sargs, tava ticības apliecība prasa, lai tu aizliedz sevi un uzupurējies Dievam, vai arī tu nebūsi mūžīgās dzīvības vērts, jo tā tev ir dārgi pirktā ar mīlotā Dieva Dēla ciešanām, asinīm un nāvi.”

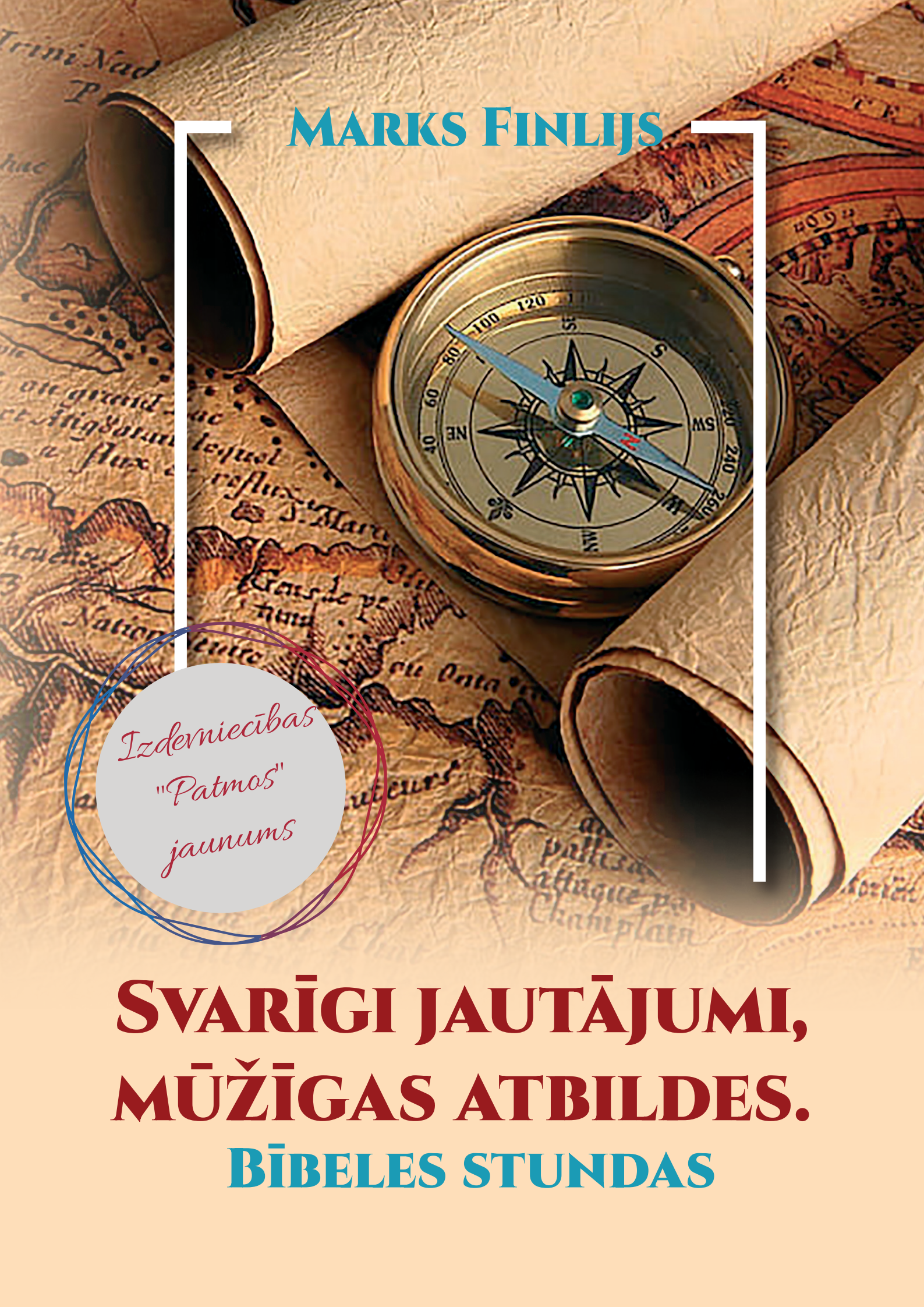
Es redzēju, ka daudzi un dažādās vietās, austrumos un rietumos, pievieno fermu fermai, zemi zemei, māju mājai un aizbīdīnās ar Dieva lietu, sacīdami, ka viņi tādā veidā grib palīdzēt Dieva darbam. Viņi sevi iekalvā un Dieva lietai var būt maz noderīgi. Daži nopērk zemes gabalu un strādā visiem spēkiem, lai par to samaksātu. Viņu laiks ir tā aizņemts, ka viņi var atļauties tikai īsus brīžus, lai lūgtu un kalpotu Dievam un iegūtu no Viņa spēku savu sevišķo grēku pārvarēšanai. Viņi ir parādos un, kad Dieva darbam vajadzīga viņu palīdzība, viņi nespēj palīdzēt, jo viņiem vispirms jāatbrīvojas no parādiem. Bet tiklīdz viņi no parādiem ir brīvi, viņi vēl vairāk attālinās no palīdzības Dieva darbam, jo viņi sevi atkal saista ar īpašuma pairošanu. Viņi sev glaimo, ka viņu virziens ir pareizs, ka viņi līdzekļus izlietos Dieva lietai, bet patiesībā viņi krāj šeit sev mantu. Viņi mīl patiesību ar vārdiem, bet ne darbos. Jo Dieva darbu viņi mīl tieši tik daudz, cik rāda viņu darbi. Viņi pasauli mīl vairāk un Dieva darbu mazāk. Zemes pievilcība kļūst stiprāka, bet Debesu pievilcība vājāka. Kur viņu manta, tur viņu sirds. Ar piemēru viņi saka savai apkārtnē, ka grib palikt šeit, ka šī pasaule ir viņu māja. Bet engēlis teica: “Tu esi sava brāļa sargs.”

Laikā, kad Dieva darbam vajadzīgi līdzekļi un kad daži Dieva kalpi ir nabadzīgi apģērbti un viņu pūles kropļo līdzekļu trūkums, daudzi atļaujas nevajadzīgus izdevumus, lai tikai apmierinātu jūtas, garšu un acis. Engēlis sacīja: “Viņu laiks darīt darbu drīz paies.” Viņu darbi rāda, ka elks, kam viņi upurē, ir paša “es”. Viņi vispirms apmierina savu “es”. Viņi domā: “Vai tad es esmu sava brāļa sargs?” Daudzi ir saņēmuši brīdinājumu pēc brīdinājuma, tomēr tos nav ievērojuši. Galvenais viņiem ir “es”, un tā priekšā visam jālokās.

Es redzēju, ka draudze gandrīz pazaudējusi paš aizliedzības un upuru garu, viņi pirmajā vietā liek savas intereses un sevi un tikai tad palīdz Dieva lietai, jo domā, ka ir vienalga, vai viņi šai darbā piedalās vai ne. Tāds upuris ir kropls, un Dievs to nepieņem. Visiem jābūt ieinteresētiem darīt no savas puses vislabāko, lai veicinātu Dieva darbu.

Es redzēju, ka tie, kam nepiederēja īpašumi, bet kam bija fiziskais spēks, ir tāpat atbildīgi Dievam par savu spēku. Viņiem jābūt čakliem darbā un dedzīgiem garā, viņiem nav jāatstāj visa uzupurēšanās tikai tiem, kam ir īpašumi. Redzēju, ka viņi var upurēt un ka tas ir viņu pienākums, tāpat kā to, kam pieder īpašumi. Bet bieži tie, kam nav īpašumu, neaptver, ka viņi var aizliegt sevi dažādos veidos, mazāk izdodot savas miesas, garšas un apetītes apmierināšanai un atrodot daudz izdevību, lai ietaupītu Dieva darbam un tā krātu mantu Debesīs. Redzēju, ka patiesība ir mīlīga un skaista, bet, atņemot Dieva spēku, tā kļūst bezspēcīga.

(Elena Vaita. “Liecības draudzei”
1. sēj., 113.–115. orig. lpp.)

The background of the entire image is a detailed, aged map with various geographical features and handwritten text in French. A brass compass with a black face and white markings is positioned in the upper right quadrant. Two rolled-up parchment scrolls are visible, one on the left and one on the right, partially unrolled. The map shows coastlines, rivers, and islands, with text like 'Trini Nad', 'lequel', 'reflux', 'D. Marie', 'Grand de pe', 'Nations', 'au Ontario', 'pallisa', 'attaque par', and 'Champlain'.

MARKS FINLIJS

*Izdevniecības
"Patmos"
jaunums*

**SVARĪGI JAUTĀJUMI,
MŪŽĪGAS ATBILDES.
BĪBELES STUNDAS**

LATVIJAS AUGĻU KARALIS – ĀBOLS

Āboli, precīzāk, ābeles, pieder pie rožu dzimtas augiem tāpat kā bumbieri, persiki, ķirši un plūmes. Pasaulē ir zināmas vairāk nekā 7500 ābolu šķirnes. Šķirne no šķirnes atšķiras, bet uzturvērtības ziņā tiek uzskatīts, ka 100 grami ābola satur 59 kcal, 83,9% ūdens, 0,2 g olbaltumvielu, 12,6 g ogļhidrātu, 0,36 g tauku. Ābolos visvairāk sastopamais vitamīns ir C vitamīns, bet visvairāk sastopamā minerālviela – kālijs.

Līdz šim par smagāko ābolu dokumentēts 2005. gadā Japānas pilsētā Hirosaki izaugušais ābols, kura svars sasniedza 1,849 kg.

PĀRLAPOJOT ATMIŅĀ BĪBELI, KURĀ VIETĀ PRĀTS ATMINAS VĀRDU “ĀBOLS”?

- Tas noteikti nav 1. Mozus grāmatā 3. nodaļā, kur Ieva “redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru. Un viņa ņēma no tā augļiem un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda.” Redzams, ka šeit minēts vārds “auglis”. Tikai Debesu Mājās mēs varēsim pajautāt, kas tieši bija tas labais, tīkamais un iekārojamais auglis. Tikai tur mēs uzzināsim, kāpēc tik daudzi domā, ka tas bija ābols. Bet varbūt arī bija :)

- Salamana pamācībā 25:11 minētie āboli “Vārds, kas teikts īstā laikā, ir kā zelta āboli greznos sudraba traukos” liek domāt par āboliem kā par ko ļoti dārgu un vērtīgu tiešā un pārnēstā nozīmē.

PRAVIEŠU GARA RAKSTOS ATRADU ĀBOLUS PIEMINĒTUS:

- runājot par uztura sagatavošanu ziemai:

“Ja vien tādi kaltēti augļi kā rozīnes, plūmes, āboli, bumbieri, persiki un aprikozes ir nopērkami par mērenām cenām, tie jāpatērē iespējami vairāk, jo jebkuram cilvēkam nodrošinās labu veselību un dos nepieciešamo enerģiju.” (“Kristus dziedinošā kalpošana”, “Uzturs un veselība”);

- brīdinot par ābolu sulas raudzēšanu:

“Āboli un vīnogas ir Dieva dāvanas, ko var teicami izlietot kā veselīgu uzturlīdzekli vai arī padarīt kaitīgu un lietošanai nederīgu.” (“Liecības draudzei”, 5. sēj., 361. lpp.);

- runājot par ābolu sulas pagatavošanu:

“Ābolu sulu un vīnogas var konservēt svaigā veidā un ilgi uzglabāt, un neraudzētas sulas lietošana neaptumšos prātu. Bet tie, kas no āboliem ražo sulu tirgum, nerūpējas par augļu kvalitāti, daudzos gadījumos sulu spiežot no puvušiem augļiem, nemaz nedomājot, ka iepuvis ābols ir indīgs, bet šādi izgatavotu vīnu vēl nosauc par retu gardumu.” (“Liecības draudzei”, 5. sēj., 356. lpp.)

**“Vārds, kas teikts īstā laikā,
ir kā zelta āboli greznos
sudraba traukos.”**

ĀBOLUS ORGANISMĀ VARAM UZŅEMT DAŽĀDOS VEIDOS:

1) kā veselus, svaigus ābolus ar visu mizu (vislabāk pašu audzēti, bez pesticīdiem);

2) kā sarīvētus;

3) kā cepeškrāsnī ceptus;

4) kā izspiestu sulu (iegādājoties veikalā, ieteicams izvēlēties dabīgi “duļķainu”, nevis rūpnieciski dzidrinātu).

KAS IR ĀBOLU KŪRE?

Nošķirts laiks (3–5 dienas), kurā kā vienīgo uzturu lieto ābolus (apmēram 2 kg dienā) dažādos veidos (svaigus, rīvētus, tvaicētus, krāsnī ceptus, bet galvenais – nesaldinātus).

KĀDĀM SASLIMŠANĀM NODERĒTU ĀBOLU KŪRE?

Augstam asinsspiedienam

Āboli veicina nātrija izvadīšanu no organisma, kā rezultātā normalizējas asinsspiediens un uzlabojas sirdsdarbība.

Hroniskai ekzēmai

Āboli absorbē toksīnus zarnās, veicot asins un ādas attīrīšanās procesu. Āboli palīdz arī cīņā pret aizcietējumiem, kuri savukārt var radīt organisma saindēšanos un rezultātā ekzēmu. Āboli veicina aknu attīrīšanās procesu. Dienakts laikā aknas izfiltrē asinis 300–400 reizi. Miljardiem aknu šūnu hepatocītu gādā par organisma iekšējās vides tīrību, kas savukārt var attālināt hronisku ekzēmu.

Augstam holesterīna līmenim

Āboli samazina aplikuma veidošanos artēriju sienā. Par šādu ābolu ārstniecisko īpašību jāpateicas Radītājam, kurš ābolos ielicis gan pektīnu, gan polifenolus, gan flavonoīdus. Viena ābolu kūre augsta holesterīna līmeņa samazināšanai nebūs efektīva, tā būs vērtīga kopā ar ābolu ēšanu sezonā ik dienas.

Aterosklerozei

Pateicoties tam, ka āboli ir bagāts flavonoīdu avots, asinsvadi tiek pasargāti no sašaurināšanās. Flavonoīdi kavē arī asins šūnu salīšanu.

Veselīgai zarnu mikroflorai

Pētījumos ar dzīvniekiem pierādīts, ka āboli resnajā zarnā būtiski palielina divu baktēriju daudzumu – *Clostridiales* un *Bacteroides*. Rezultātā mainās zarnu vielmaiņas process, kas stiprina organisma imunitāti.

Audzēja riska samazināšanai

41 pētījuma metaanalīzē norādīts, ka ābolu lietošana uzturā ir saistīta ar samazinātu vēža risku dažādos vēža paveidos. (Fabiani R. *Apple intake and cancer risk: a systematic review and meta-analysis of observational studies. Public Health Nutr.* 2016 Oct; 19)

Augu savienojumu kombinācija ābolos, īpaši mizā (flavonoīdi un polifenoli), nodrošina antioksidantu un pretvēža darbību. Ābolu fitoķīmiskās vielas kavē augšanas faktorus, kas saistīti ar vēža šūnu attīstību, invāziju un metastāzēm. (McCann M., et al. *Anti-cancer properties of phenolics from apple waste. Food Chem. Toxicol.* 2007)

Angļu valodā ir kāds sakāmvārds, ko latviski varētu tulkot šādi: “Viens ābols dienā attālina no ārsta apmeklējuma.” (Angļu *An apple a day keeps the doctor away*). Joprojām sabiedrība spriež par to, vai tas ir mīts vai patiesība. Aicinu izmēģināt to ražas laikā, lai pārliecinātos, cik Radītājs ir labs!

VISVESELĪGĀKĀ ĀBOLU “RECEPTE”

Sastāvdaļas:

1 svaigs ābols

Pagatavošana:

- ievieto ābolu mutes dobuma traukā,
- sagrauž gabaliņos līdz viendabīgai masai,
- pasniedz savam organismam kā īpašu dāvanu.

ĀBOLU, AUZU UN LINSĒKLU BROKASTU PUTRA

Sastāvdaļas:

100g pilngraudu auzu pārslu
2 sagrieztu āboli
400ml augu piena
1/2 TK sasmalcināta kanēļa
2 ĒDK samaltu linsēklu

Pagatavošana:

- Visas sastāvdaļas, izņemot linsēklas, ievieto katliņā.
- Uzkarsē līdz vārīšanās temperatūrai, ik pa laikam apmaisot.
- Pieliek linsēklas.
- Uzliek vāciņu un uzbriedina aptuveni 10 minūtes.
- Saldina ar svaigām ogām vai žāvētiem augļiem.

Stīvens Bors (Stephen Bohr) – mācītājs, misionārs, evaņģēlists

TEJU NEPĀRVARAMA PIEVILŠANA

Kāpēc tie, kuri gaidīja Mesiju, tomēr noraidīja viņu, kad Viņš atnāca? Domāju, ka atbilde uz šo jautājumu ir pavisam vienkārša, un tā ir atrodama evaņģēlijā. Neraugoties uz to, ka ebrejiem bija zināmi pravietojumi par Mesiju, viņi tos skaidroja nepareizi. Viņi tos skaidroja atbilstoši savas egoisma pilnās sirds vēlmēm. Viņi nevēlējās zināt neko par garīgās transformācijas noslēpumaino valstību, kuru Jēzus gatavojās nest cilvēkiem. Patiesībā viņi ilgojās pēc teokrātiskas valdības šeit, uz zemes, viņi ilgojās pēc Mesijas, kurš būtu armijas ģenerālis, kurš ieviestu kārtību sabiedrībā ar spēka palīdzību, iznīcinātu nistamos romiešus jeb, runājot mūsdienā valodā, tā laika sekulāros humānistus un paaugstinātu ebreju tautu pāri visām citām pasaules tautām, pats sēžoties laicīgā tronī.

Jēzus laika jūdu problēma bija tajā, ka viņi gaidīja nepareizo Mesiju. Šo problēmu vislabāk varam vērot Jēzus dzīves un kalpošanas noslēgumā uz šīs zemes, kad Pilāts izveda Jēzu un Barabu un līdzās vienu otram nostatīja tautas priekšā. Pilāts teica jūdu tautas vadītājiem, kas tur bija sapulcējušies kopā ar tautu, kura bija ieradusies uz Pasā svētku svinībām: “Kuru lai es jums atlaižu?” jeb, citiem vārdiem sakot, “Kuru jūs izvēlaties par savu Mesiju – vai jūs izvēlaties Jēzu, kuru sauc par Kristu, vai arī jūs izvēlaties Barabu?” Pastāv diezgan liela iespēja, ka Barabas vārds arī bija Jēzus – Jēzus Baraba. Un tā viņiem jautāja: “Vai jūs izvēlaties Jēzu Kristu vai Jēzu Barabu? Kādu Mesiju jūs vēlaties?” Mēs, protams, visi labi zinām, ko viņi izvēlējās. Viņi teica: “Atbrīvo mums Barabu, mēs

vēlamies tieši šādu Mesiju, bet Jēzu Kristu sit krustā.”

Ļoti būtiski ir saprast, kas bija Baraba. Lūkas 23:19 atradisim to glābēja tipu, kādu iemiesoja Baraba. 19. pantā uzzinām, ka Baraba bija nonācis cietumā “kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ”. Citiem vārdiem sakot, Baraba bija nekārtību cēlējs, viņš bija revolucionārs, viņa nolūks bija gāzt Romas varu, viņš bija tieši tas Mesijas tips, kādu vēlējās redzēt un kādu gaidīja jūdi. Interesanti izlasīt Elenas Vaitas komentāru par Barabu, viņai bija dziļa izpratne par šī cilvēka raksturu, viņa centieniem un viņa lietotajām metodēm. Grāmatā “Laikmetu ilgas” 733. [orig.] lappusē teikts: “Šis cilvēks sevi bija nosaucis par Mesiju. Tas bija teicis, ka viņam ir vara nodibināt citu iekārtu, lai pasaulē ieviestu kārtību. Sātana pievilts, tas lielījās, ka viņam pieder viss, ko var iegūt ar zagšanu un laupīšanu. Sātana spēkā viņš bija darījis brīnumus, iegūdamas piekritējus tautā, un izraisījis sacelšanos pret Romas valdību. Slēpjoties aiz reliģiskas dedzības maskas, tas patiesībā bija rūdīts un pārgalvīgs nelietis, gatavs uz dumpjiem un neželību.”

Tā nu Pilāts nostādīja tautas priekšā divus potenciālos Mesijas. Jēzu, svēto, bezgrēcīgo un nevainīgo, kurš bija atnācis, lai nestu ļaužu sirdīs garīgo, Debesu valstību, un Barabu, otru tā saucamo Mesiju, kurš vēlējās nodibināt kādu valstību un kārtību, izmantojot fizisku spēku. Ļaužu priekšā stāvēja garīgās, mūžīgās Debesu valstības pārstāvis no vienas puses un politiskās, laicīgās valstības pārstāvis no otras puses.

Jēzus visur mācīja, ka pirms burtiskās Debesu valstības atnākšanas ļaužu sirdīs jāiemājo Kristus garīgajai valstībai. Sagatavošanās slavas pilnajai Kristus valdīšanai notiek, pirms tam īstenojot dzīvē svētību bausli – svētīgi miera nesēji, svētīgi sirdsskaidrie un tā tālāk. Tātad vispirms jātiek izmainītai cilvēka sirdij, lai viņš kļūtu gatavs slavas pilnajai Debesu valstībai.

Bet tā laika cilvēki vēlējās, lai godības pilnā Debesu valstība atnāktu bez Svētā Gara sagatavojošā darba viņu sirdī. Viņi vēlējās valstību, kas tiek uzspiesta no ārpusē, nevis to, kura izaug no iekšienes. Ievērojiet, ko Jēzus saka Lūkas evaņģēlija 17:20–25 “Uz farizeju jautājumu, kad nāksot Dieva valstība...” Kad farizeji uzdeva šo jautājumu, viņiem jau bija priekšstats par šo valstību; savā prātā viņi redzēja Barabas valstību, tā valstību, kurš sarīkos, organizēs armiju, kura satrieks romiešus un nodibinās savu, zemes valstību ar pašu Mesiju Jeruzalemes tronī. Ko saka Jēzus? “Viņš tiem atbildēja: “Dieva valstība nenāk arīgi redzamā veidā.” Ko nozīmē “arīgi redzamā veidā”? Tas nozīmē – caur ārēju spēka un varas demonstrēšanu. Izrādās, Dieva valstība nenāks šādā veidā. Tālāk Jēzus saka: “Nevarēs arī sacīt: redzi, šē viņa ir vai tur, – jo, redziet, Dieva valstība ir...” Kur? “.. jūsu vidū.” Bet mācekļiem Viņš sacīja: “Nāks dienas, kad jūs ilgosities redzēt kaut vienu Cilvēka Dēla dienu, bet neredzēsiet. Un, kad jums kāds sacīs: redzi, šē, redzi, tur, – neejiet un neskrieniet tam pakaļ. Jo, kā zibens zibeņodams spīd no vienas debess puses līdz otrai, tāds būs Cilvēka Dēls Savā dienā.”

Mēs izlasījām Jēzus vārdus par Viņa valstības veidošanu vispirms mūsu sirdī, un tikai pēc tam, līdz ar Jēzus otro atnākšanu, nāks godības valstība. Tomēr Jēzus laikā dzīvojošie jūdi to nesaprata, tāpēc viņi atmeta savu Mesiju. 70. gadā kā šīs atmešanas sekas nāca gan Jeruzalemes, gan tempļa nopostīšana, un jūdi tika izkaisīti pa visām zemes malām.

Vēsturiskā Jeruzalemes nopostīšana kalpo par simbolu jeb prototipu tam, kas notiks laika beigās. Ja esat lasījuši Mateja evaņģēlija 24. nodaļu, jūs noteikti pamanījāt tur divus jautājumus: 1) “Kad šīs lietas notiks?” – resp., kad notiks Jeruzalemes nopostīšana – un 2) “Kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” Tas, kas notika ar jūdu tautu, notiks atkal, tikai daudz plašākā, visas pasaules mērogā.

Palūkosimies, kas notika ar jūdu tautu! Salīdzināsim to ar kristīgās pasaules reakciju uz Mesijas otro atnākšanu. Ko par to saka Bībele? Atvērsim 2. Tes. 2. nodaļu. Vispirms izlasīsim pirmos astoņus šī nodaļas pantus! Vēlos vairāk kavēties pie šīs nodaļas 9. līdz 13. pantam, bet, lai tos izprastu, mums jāatsvaidzina atmiņā nodaļas sākums. Aplūkojot minētos pantus, izteikšu kādas savas domas, lai atgādinātu jums šo pantu nozīmi.

Apustulis Pāvils raksta (1. pants): “Bet attiecībā uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu un mūsu savienošanos ar Viņu, mēs lūdzam jūs, brāļi [...] Vārds “atnākšana” te ir ļoti svarīgs. Tas ir grieķu vārds “parousia” (παρουσία). Paturiet prātā, ka šis vārds norāda uz Kristus otro atnākšanu. Tālāk lasām (2. pants): “[...] nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm, it kā Tā Kunga diena būtu klāt. Vai tas būtu gara iedvesmojums, runāts vārds vai it kā manā vārdā rakstīta vēstule [...]” Apustulis saka: “Draugi, neļaujiet nevienam jūs pārliecināt par to, ka Kristus diena jau ir pienākusi. Lai neviens jūs nespētu pārliecināt, ka “parousia” jau ir klāt vai pavisam drīz būs klāt.” Turpināsim ar 3. pantu: “[...] lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jāraksturo atkrišanai [...]” Termins “atkrišana” grieķu oriģinālā ir “apostasija” (ἀποστασία). Tātad vispirms jānāk atkrišanai un tikai pēc tās būs

“parousia” jeb Kristus godības pilnā atnākšana.

Pāvils turpina, un pievērsīsim uzmanību tam, kas nāk līdz ar atkrišanu: “[...] un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam [...]” Vēlos jums jautāt: “Kas ir grēks?” Būdami adventisti, jūs, protams, zināt atbildi uz šo jautājumu. Tā lasāma 1. Jņ. 3:4, kur teikts: “[...] grēks ir netaisnība.” Resp., grēks ir likuma jeb bauslības pārkāpšana.¹ Tātad šis grēka cilvēks vadīs ļaudis pie Dieva svētā likuma pārkāpšanas. Tā grēka cilvēkam ir dabiska rīcība. Šis teksts par grēka cilvēka atklāšanos arī pasaka, ka līdz tam laikam šis cilvēks ir kaut kādā veidā slēpies, palicis nezināms. Ievērojiet, kā vēl viņš ir nosaukts – “pazušanas dēls”. Kurš Bībelē ir nosaukts par pazušanas dēlu? Jūda Iskariots². Vai Jūda Iskariots bija atklāts un visiem redzams atkritējs? Vai viņš zaimoja Jēzu atklāti? Vai viņš bija ateists, Dieva pretinieks? Nē! Jūda ietilpa Jēzum tuvāko cilvēku lokā, viņš bija viens no apustuļiem, un pārējie apustuļi pat nenojauta par viņa nodevību tad, kad Jēzus aizsūtīja viņu prom no augšistabas. Jūda sauca sevi par Mesijas sekotāju. Viņš pat nodeva Jēzu ar skūpstu. Citiem vārdiem šis, sauksim viņu tā, antikrists nebija atklāts Dieva zaimotājs, kurš atklāti pretotos Jēzum. Arī nākotnes antikrists būs savā ziņā līdzīgs Jūdām. Viņš sauks sevi par Jēzus sekotāju, apliecinās savu ticību Jēzum, bet tai pašā laikā citiem nemanāmā veidā viņš pretosies Kristus nodomiem. Tieši tāpēc viņš ir nosaukts par “pazušanas dēlu”, par – kā turpina 4. pants – pretinieku, “kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu.” Pievērsiet uzmanību, ka viņš nosēdīsies jeb ieņems vietu Dieva templī. Daudzas protestantu baznīcas nonāk pie secinājuma, ka Jeruzalemes templis tiks atkal atjaunots un ka šis pazušanas dēls

ieņems vietu Jeruzalemes templī Tuvajos Austrumos, ka viņš nosauks sevi par dievu un ka lielākā daļa pasaules nāks un pielūgs viņu kā Dievu tur, šajā Jeruzalemes templī. Bet pievērsiet uzmanību tam vienkāršajam faktam, ka apustulis Pāvils vārdus “Dieva templis” savās vēstulēs atkārtoti daudzas reizes. Tas redzams 1. Kor. 3:16, 17³, Ef. 2:20⁴, 1. Kor. 6:19⁵ un citos tekstos. Katrā vietā, kur Pāvils lieto vārdus “Dieva templis”, viņš ar tiem apzīmē draudzi. Vai tā būtu draudze Efezā vai draudze Korintā, bet katrā ziņā tas nav atjaunotais jūdu templis Jeruzalemē.

Dieva templis ir draudze, kas uzcelta uz apustuļu un praviešu pamata un kuras stūra akmens ir Kristus Jēzus (skat. Ef. 2:20), draudze, kas uzcelta no garīgiem akmeņiem⁶. Tāpēc ir skaidrs, ka antikrists sēdēs nevis atjaunotajā Jeruzalemes templī, bet gan kristīgajā baznīcā. Tur arī varēsim viņu ieraudzīt, jo viņš līdzināsies Jūdām, kurš bija viens no Kristum tuvāk stāvošajiem mācekļiem. Respektīvi – antikrists ieņems vietu pašā kristietības sirdī.

Tālāk, 5. un 6. pantā, apustulis Pāvils turpina: “Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams? Un jūs zināt, kas ir tagad tas kavēklis, kura dēļ viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks.” Tātad ir kaut kas, kas kavē, aiztur šo grēka cilvēku, pazušanas dēlu, šo personu, kura ieņems vietu draudzē. Kaut kas viņu attur no iespējas sevi atklāt. Kas gan tas ir, kas viņu attur?

(Tulkoja Anitra Roze. Turpinājums novembra numurā)

³ “Vai jūs nezināt, ka jūs esat **Dieva nams** un ka Dieva Gars jūsos mājā?” KJV tulk. “Know ye not that ye are the **temple of God** [...]” (*Tulkotāja izcēlums*)

⁴ “[...] nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus.”

⁵ “Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara **mājoklis**, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?” KJV tulk. “What? know ye not that your body is the **temple** of the Holy Ghost which is in you, which ye have of God, and ye are not your own?” (*Tulkotāja izcēlums*)

⁶ Skat. 1. Pēt. 2:5 “Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.”

¹ Angļu valodā šis teksts skan: “for sin is the transgression of the law” – ‘jo grēks ir bauslības pārkāpšana’. (Skat. KJV – King James Version). (*Tulk. piez.*)

² Skat. Jāņa 17:12 “Kamēr Es biju pie viņiem, Es tos uzturēju Tavā Vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis kā vien pazušanas dēls, lai raksti piepildītos.” (*Tulk. piez.*)

MASTERGAIDU NOMETNE “DARĪT KĀ JĒZUS DARĪJA”

Šajā vasarā no 17. līdz 20. augustam Cēsu novada “Veckrīpēnos”, Gredzenu ģimenes jaukajā lauku īpašumā norisinājās 4. Latvijas Mastergaidu nometne “Darīt kā Jēzus darīja”. Nometnē dalībnieki bija ne tikai mūsu Latvijas topošie mastergaidi, bet arī daži dalībnieki no Lietuvas. Kopumā mastergaidu nometnē piedalījās 22 dalībnieki, kuri kopā pavadīja nepilnas piecas dienas, apgūstot dažādas prasmes un noklausoties seminārus, lai kļūtu par nākošajiem Ceļa meklētāju vadītājiem.

Kā pamats nometnei tika izvēlēta tematika “Darīt kā Jēzus darīja”. Katrā kopējā sanāksmē, kā arī svētbrižos dalībniekiem bija jāapspriež kāda no Jēzus īpašībām, lai mēs apzinātos, kāds bija Jēzus savā laikā, lai mēs kļūtu tieši tādi paši un kalpotu par paraugu mūsu Ceļa meklētājiem.

Pirmajā pilnajā nometnes dienā mums bija iespēja apgūt vienu no nepieciešamajām nozīmītēm, precīzāk – visas četras nometņošanas nozīmītes, kuras mums novadīja Patriks Gredzens. Šajā nodarbību ciklā apgūvām nepieciešamās zināšanas un prasmes, kuras noderēs turpmākajās reizēs, kad dosimies nometņot dabā. Mēs iemācījāmies, kā pašiem izgatavot krāsniņas no māla, kā arī – kā gatavot uz tām ēdienu, uzzinājām, kam jāpievērš uzmanība, lai mežā izvēlētos pareizo vietu teltij, un apgūvām vēl citas nākošajiem Ceļa meklētāju vadītājiem nepieciešamas prasmes.

Runājot par gatavošanu uz pašu veidotajām māla krāsniņām, jāteic, ka šī nometne no citām Ceļa meklētāju nometnēm atšķīrās ar to, ka ēst bija jāgatavo pašiem dalībniekiem. Ēdienu negatavojām virtuvē, kur būtu nodrošināta plīts vai cepeškrāsns, bet gan uz ugunsкура, kur mums bija jāapzinās, ka gatavošana prasīs ilgāku laiku nekā ikdienā. Tas veicināja ikviena topošā mastergaida atbildības sajūtu – zinot to, ka neviens cits, izņemot mūs pašus, ēst negatavos, mudinājām cits citu un palīdzējām, lai viss noritētu atbilstoši programmā paredzētajam laikam.

“CM vadītāju pamatprasmes” bija viens no semināriem, kuru mums bija iespēja noklausīties šajā nometnē. Semināru pasniedza Zane Alberiņa, kura jau vairākus gadus ir mastergaidis. Šajā seminārā mums bija iespēja uzzināt vairāk par Ceļa meklētāju darbību, kā arī izmēģināt prasmes, izveidojot mācību plānu veselam mācību gadam izvēlētai Ceļa meklētāju klasei.

Divus seminārus mums pasniedza mastergaidi, kas tika uzņemti mastergaidu pulkā tikai pagājušajā gadā.

Vienu no semināriem pasniedza Estere Muceniece. Šis seminārs bija par brīvā laika plānošanu. Dalībniekus sadalīja četrās komandās, kur visiem bija jāizplāno kāda aktivitāte atbilstošajai vecuma grupai Piedzīvojumu meklētājiem un Ceļa meklētājiem.

Vēl vienu semināru mums pasniedza Ieva Lauka. Tas bija seminārs “Kristīgā komunikācija”, kur vairāk apgūvām un centāmies saprast, kā labāk komunicēt ar Dievu, kā arī ar līdzilvēkiem. Tā kā semināra temats bija par komunikāciju, mums bija jākomunicē savā starpā par dažādiem jautājumiem, par kuriem mums stāstīja Ieva.

Nometnes pēdējā dienā pa mežiem un ceļiem mums bija sagatavots pārgājiens, kuru izplānoja vēl viens izaugušais Ceļa meklētājs – mastergaidis Ernests Trucis. Pārgājiena sākumā visi dalībnieki tika sadalīti četrās komandās, katra no tām startēja ik pēc 15 minūtēm. Katrai komandai tika iedota aploksne ar norādi, kur atrodas nākošais kontrolpunkts. Katrā kontrolpunktā bija kāds uzdevums no nometņošanas nodarbības, lai topošie mastergaidi varētu pierādīt apgūtās prasmes.

Liela pateicība jāsaņem nometnes organizatorei un Latvijas mastergaidu koordinatorei Guntai Muceniecei. Viennozīmīgi – šī nometne visiem topošajiem mastergaidiem ir kā svētība un liels ieguvums, jo ikviens dalībnieks mājās aizbrauca ar jaunām zināšanām, atziņām un, protams, atmiņām.

Gribu izteikt aicinājumu ikvienam izaugušajam Ceļa meklētājam pievienoties mastergaidu programmai!

IEVA LAUKA:

Par mastergaidu sāku mācīties sen, taču par tādu kļuvi ne tik sen. Šī gada nometnē vadīju semināru "Kristīgā komunikācija". Lielā mērā semināra tēma pārklājās ar to, ko daru ikdienā. Semināra laikā ar topošajiem mastergaidiem aplūkojām, kādai būtu jābūt mūsu komunikācijai ar Dievu un ar līdzcilvēkiem, kā arī pildījām dažādas darba lapas, lai labāk izprastu tematu. Ir patīams prieks līdzdalīt citiem savu sirdslietu un redzēt, ka tā ir arī viņu sirdslieta. Spilgti prātā ir palikusi skaista liecība. Kopā ar jauniešiem pētījām darba lapu "Pārmaiņu aplis", lai labāk saprastu, kas notiek cilvēkā, kurš ir pārmaiņu priekšā. Pati esmu jaunie un zinu, ka darba lapas cik ātri iedotas, tik ātri mēdz pazust, bet ne ar Dievu. Pēc pāris dienām saņēmu audio ziņu no topošās mastergaides. Viņa par darba lapu jau bija aizmirsusi, taču, atverot Biblii, tā nokrita zemē. Beidzot viņa saprata, kas notiek cilvēkā, par kuru viņa jau ilgi cīnās lūgšanās, un ko viņu aicina darīt Dievs. Ir skaisti būt īstajā laikā īstajā vietā un ļaut Dievam sevi izmantot.

GUSTAVS MELNGALVIS:

Mastergaidu nometne bija tik tiešām kaut kas neaizmirstams! Man patika tas, ka, atšķirībā no citām nometnēm un pasākumiem, šeit mēs paši bijām atbildīgi cits par citu – vai nu tas bija ēst gatavošanas laikā, kas mums bija pašiem jādara, vai arī vienkārši, pieskatot cits citu – vai otram viss ir labi, vai es varu kā palīdzēt, vai šis otrs cilvēks ir ieradies uz noteikto aktivitāti vai arī nē.

Manuprāt, šī atbildīguma sajūta palīdzēja un iemācīja mums katram, kā labāk sadarboties savā starpā un komandā, jo šeit nebija viens pasākuma vadītājs, kurš visus sapulcināja uz, piemēram, semināru vai pusdienām, bet gan mēs katrs bijām šajā lomā un mums pašiem bija jāseko līdzi, vai mūsu draugi ir ieradusies uz semināru, vai pat uz pusdienām un kur nu vēl uz visu iemīļoto rīta rosmi.

Šī nometne bija kā laba pašizgausme un arī ļoti pavadīts laiks. Man ļoti patika katra šīs nometnes daļa – semināri, aktivitātes un nodarbības, it īpaši jau nometņošanas nodarbības. Tik tiešām, šī bija viena no manām spožākajām un nepārspējamākajām vasaras nedēļām!

KRIŠJĀNIS LORENCIS:

Man personīgi mastergaidu nometne likās diezgan garīgi noderīga, jo bija pāris semināri un lūgšanu grupas, piemēram, seminārs "Komunikācija", kuru vadīja Ieva Lauka, kur viņa stāstīja par to, kā mēs varam komunicēt ar Dievu.

Nometnē es pats nebiju uz pirmajām divām dienām, bet tik un tā spēju atlikušās dienas izbaudīt laiku un uzzināt daudz ko jaunu par Dievu un par to, kā kļūt par labu CM vadītāju. Šajā nometnē, protams, bija arī spēles. Piemēram, bija viens seminārs, kurā mums vajadzēja iejusties CM nodarbības vadītāja lomā un izdomāt spēles, kuras varētu spēlēt dažāda vecuma CM bērni dažādos apstākļos.

Nometnes noslēgumā mums bija pārgājiens, kuru rīkoja Ernests Trucis. Viņš bija sagatavojis interesantus kontrolpunktus, pārgājiens nebija fiziski grūts, bet man patika, tas bija ļoti foršs un sarunu pilns. Vispārīgi šī nometne bija ļoti vērtīga un jaučības pilna.

MEGIJA BRIKŠE:

Šovasar nolēmu sākt mācīties par mastergaidu. Pirmo reizi piedalījies nometnē. Esmu ļoti pateicīga par šo iespēju piedalīties un par to, ka šāda nometne tiek rīkota. Šo dienu laikā apguvu gan praktiskās, gan teorētiskās zināšanas. Iemācījos vairāk par Ceļa meklētāju organizāciju un tās nozīmi, kā arī ieguvu daudz ideju, kā aktīvi pavadīt laiku ar bērniem, kā saplānot nodarbību plānu visam gadam. Noteikti mums nācās arī mācīties, kā saplānot laiku, it īpaši ar ēst gatavošanu, jo to mēs gatavojām paši.

Izbaudīju kopā pavadīto laiku ar draugiem. Priecē, ka tik daudzi jaunieši ir gatavi mācīties par skolotājiem, lai varētu pilnveidot savu raksturu un zināšanas – gan veidot ciešākas attiecības ar Jēzu, gan to pasniegt bērniem un arī pat uzrunāt pieaugušos! Esmu pateicīga, ka varēju būt Ceļa meklētājs un tagad spert soli tālāk. Varu būt paraugs sava kluba bērniem.

LUĪZE MŪZA:

Šajā vasarā jauniešiem, kas ir izauguši no Ceļa meklētāju vecuma, taču vēlas turpināt iesākto darbu Ceļa meklētāju kustībā ar bērniem, bija iespēja piedalīties mastergaidu nometnē un mācīties, kā kļūt par Ceļa meklētāju skolotājiem.

Katru dienu mums bija rīta un vakara svētbriži, kuros varējām klausīties un pārrunāt, kā darīt tā, kā darīja Jēzus. Nometnes laikā apguvām dažādas nodarbības – nometņošanu, kurā mums vajadzēja iemācīties iekurt pašiem ugunsgrāvu un sagatavot nometņošanas vietu, ēst gatavošanu. Vismīlākā atmiņa man noteikti ir ēst gatavošana, jo katru ēdienreizi vajadzēja pagatavot pašiem mastergaidiem bez noteiktām receptēm. Ļoti jauki bija arī vakari pie ugunsgrāva, kuros vienojāmies dziesmās un dalījāmies ar dažādām pārdomām.

Man ir liels prieks, ka šī nometne varēja notikt ļoti skaistā un piemērotā vietā – Veckrīpēnos. Šī bija mana otrā mastergaidu nometne, un es varēju satikt draugus, kurus pazinu jau iepriekš, un satuvināties ar viņiem vēl vairāk. Pēdējā dienā mums bija ļoti foršs pārgājiens, kurā vajadzēja izmantot savas gūtās iemaņas nometņošanas vietas sagatavošanā un ugunsgrāva iekuršanā.

Iesaku ikvienam Ceļa meklētājam vai jauniešiem, kuram patiek iesaistīties Ceļa meklētāju aktivitātēs, izvēlēties turpināt mastergaidu apmācību un gūt ļoti jaukas atmiņas!

Jēzus 12 jautājumi

—2024—
K A L E N D Ā R S

Ingūta Markisa

Dace Garsila

Marīte Lipska

LĪDZĪBA PAR BAGĀTNIIEKU

Krā: Brālīt, ja tu varētu ievēlēties kādu vēlēšanos, ko tu vēlētos?

Krū: Hm, jāpadomā... Ā, zinu! Es vēlētos būt ļoti, ļoti bagāts! Kā turku sultāns! Man būtu daudz bagātības. Es varētu dabūt, ko vien vēlos, un neviens man nevarētu teikt: "Krū, šo lietu tev nevajag" vai arī "To mēs nevaram atļauties". Bagātību – to es izvēlētos! Man visa kā būtu daudz!

Krā: Bet vai tu atceries to reizi, kad krāji zem gultas lielajā kastē visādus gardumus un ne ar vienu nedalījies? Atceries, kas notika ar visiem taviem cepumiņiem, pīrādžiņiem un citiem gardumiem?

Krū: Nu jā, atceros. Tajos sametās tārpī. Bet toreiz es vēl nebiju tik gudrs krāšanas speciālists, kāds esmu tagad. Bagātība jāmāk uzglabāt! Tur tā gudrība!

Krā: Es domāju, ka tā, brālīt, nav nekāda labā specialitāte – krāt un nedalīties!

Krū: Bet kā tad lai paliek bagāts, ja visu izdālā citiem?

Krā: Skopuļi nav laimīgi, to es zinu noteikti. Viņiem nemaz nav īstu draugu. Kas gan ir dzīve bez draugiem?

Krū: Tu gribi teikt, ka nevar būt bagāts un reizē arī laimīgs?

Krā: Var gan! Tikai tev jābūt bagātniekam ar labu un līdzjūtīgu sirdi. Tad tu varēsi palīdzēt citiem, un prieks tev būs pa pilnam! Ja netici, pajautā mammai.

Krū: Mammucīt, vai devīgs bagātnieks var būt laimīgs?

Mamma: Protams! Dievs cilvēkiem piešķir bagātību, lai tie to lietotu gudri un palīdzētu tiem, kuriem vajadzīga palīdzība. Jo visa bagātība pieder Dievam. Dažiem Dievs to piešķir, lai tie palīdzētu trūcīgajiem. Šie ļaudis var kļūt par patiesiem labdariem Dieva rokās!

Reiz Jēzus Saviem klausītājiem, tādiem, kuriem ļoti interesēja pasaules bagātības, stāstīja līdzību par kādu bagātnieku. Es jums teikšu, šim skopajam vīram bagātības krāšana beidzās ļoti bēdīgi.

Krū: Kādēļ bēdīgi?

Mamma: Šim bagātniekam jau kuro gadu viņa lauki bija atnesuši ļoti daudz augļu. Tik daudz, ka viņš tos nespēja izlietot. Līdz malām pilni jau bija visi šķūņi un citas krātuves. Bagātnieks bija ļoti priecīgs par savu bagātību, tikai nezināja, kur to likt.

Krā: Varēja mierīgi padalīties!

Mamma: Varēja, tikai bagātniekam bija citi plāni. "Es zinu, ko es darīšu!" viņš sacīja. "Es uzcelšu jaunus šķūņus, kur glabāt bagātību! Tie būs daudz lielāki un varenāki. Tādi, kur visai manai bagātībai pietiks vietas. Tad tik man sāksies bezrūpīga dzīve! Varēšu ēst un dzert, un atpūsties gadiem ilgi! Nebēdāšu vairs ne par ko!"

Krū: Ka tikai tajos augļos neiemetas tārpī! Tad gan tam pazudīs viss prieks!

Mamma: Šis bagātnieks neko nezināja par patieso bagātību, kuru tārpī nesaed un kodes nesabojā. Patiesā bagātība, ko cilvēkiem dāvā Dievs, glabājas sirsniņā, draudzībā, dāsnumā un labestībā. Šī bagātība ir – mīlēt otru kā sevi pašu! Šāda bagātība uzkrājas Debesīs, kur reiz dzīvos visi Dieva draugi. Domāt tikai par sevi nozīmē nekad neiepažīt mīlestību. Bet Jēzus māca dzīvot līdzjūtībā pret citiem, jo tieši tā dzīvo Viņš pats!

Tā nu šis bagātnieks ieguva lielu bagātību, bet pazaudēja Debesis.

Bērni, šo līdzību par bagātnieku jūs varat izlasīt savā Bibēlē, Lūkas evaņģēlija 12. nodaļā no 16. līdz 21. pantam!

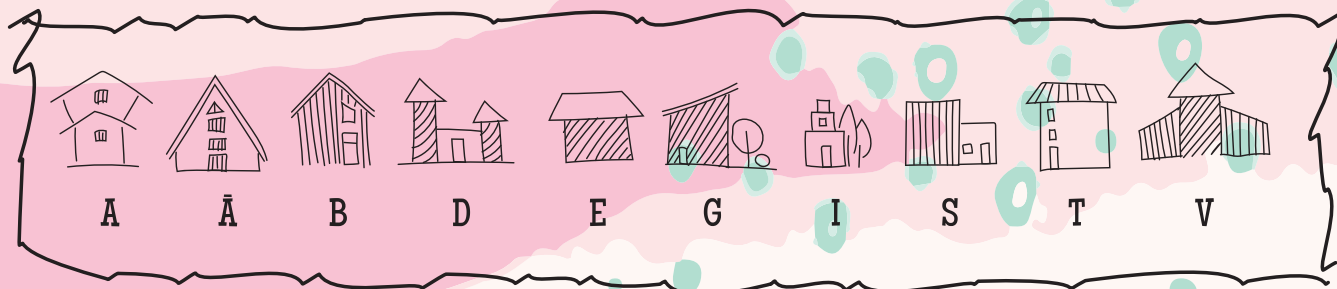
Jēzus deva cilvēkiem padomu (skat. Lūkas 12:15):

"Uzmanieties un sargieties no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tā, ka viņam ir daudz mantas."

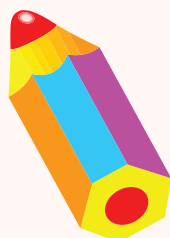
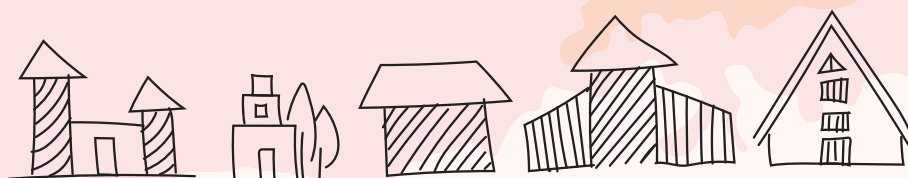
Lai mums, darot labu citiem, jau šodien izdodas krāt prieku, kurš nāk no mūsu Tēva Debesīs!

Uzdevums

Atšifrē šķūnīšu šifru, lai pabeigtu teikumu, kas bija teikts par vīru, kas bija pārāk pievērsies mantas krāšanai! Izkrāso šķūnīšus un pārdomā, ko Dievs vēlas tev iemācīt!

Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav

Ceturrtā liecību grāmata

*Izdevniecības
"Patmoš"
jaunums*

*Kurš liek ziedēt
ābelēm?*